ഉதயதாரகை.—MORNING STAR.

Published on the 2d and 4th Thursday of every Month at one shilling a Quarter payable in advance.

ச. புத். சஞ். லக.] துஅாசச ்னு). ஆனிமு-. லிக. தேதி வியாழக்கிழமை, Thursday, June 13, 1314. [Voc. 1V. No. 11.

வீரமாழனிவர்செய்த நாளவுணர்ச்சி. பதினொழுணர்த் துதல்.

வேதத்தைச்கொண்டு திர்க்கிற நடுக் காண்டுக்கின்றது.

சர்வேசுரன் மனிதின உண்டாச்சின்பொழுது அவனவன் கடக்க த்தக்க நன்னெறியை அறியேனென்று சொல்லாதபடிக்கு அதை யாத்தமத்திலே ரூபிகரித்தமேரையாய்ப் புத்தியிலே தோற்றப்ப ண்ணிஞர். அஞ்ஞான தேயங்களிலே பிறர்து சத்திய்வேதோப கேசுங்கணக்களோ திருந்தவனுறையம் சர்வேசுரு ஹடைய பத்துக் கற்புளையின் நியாயம் அவணுக்கு ந்தோற்றினவுடனே அதை மீ றி நடக்கிறது பாவடென்றறிர் தகொள்ளுவான். தன்ஃனப் படை த்த சர்வேகுமன் வணங்கவும்அவருடைய திருநாமத்துக்குஅரிச்ச ுன் செய்யவும் அவருடைய திருரேட்களே ஆசரிக்கவும் பிதாவையு ம்மா காவையுஞ் சங்கிக்கவும்வேண்டுமென் அம்பொய் ஃதேவாரா த உன கொவேகளவு பொய் பரதாரத்தை விரும்புதல் முதலான கிர க்கிர்த்தியங்களாகாதென்றும் எந்த வேதத்திலேயும் சொல்லியிரு க்கும். ஆசையினுலே நடுத்திர்வையிலொருவரும் உத்தரஞ் சொ ல்வித்தப்பித்துச்கொண்டுபோகமாட்டார்கள். வேத கற்பினமைய மீறினவ**ள்** என்னவுத்தாஞ் சொல்ல கிடீத்தாறும் சொல்வித் த ப்பிட்டோக இடமில்**ஸ். அ**தே கென்றுள், வேத்கற்பு ஊடை மீ அடி றதுக்குள்ளவருத்தம் அதைச் செலுத்துகிறதுக்கில்லே. ஒவ்வொ ரு கேற்புகு யொய் விசாரித்தப்பார்.

ஒரே சர்வேகை போ மா ந்திரம் வணங்கவும் வேறே தேவர்கள் வணங்காமலிருக்கவும்வேண்டு மென்ற சொல்லியிருக்கின் மதே. இதிலே வருந்தமென்ன? சர்வேகே பிணை வணங்கிறதற்கு ந்தேற்கே வடக்கே போகவும் காடு செரு. மிஸைக்ன கடக்கவுக் தேவையில்லே. காசு மணைஞ் செலையிக்கவேண்டுமோ? அதொன்றும் தேவையில்லே. நன் வீட்டிலே தென் பெரிக்கையிலிருக்கையிலேயும் கைகாற்அசை சயாமலுக் தென்டியாமறும் அவர்பேரிலே மனது பத்திலைத் திவணங்கலாம். இந்தக்கற்பின்மை மீறிப் பசாசை வணங்கினுல் அது கேட்திறை தெல்லாக் கொண்டுபோய்ப் படைக்கவேண்டும். அப்படிப் படையாமலிருந்தால் திலை கோவு கைகால் வருத்தேய்கன் இனியில்லே பெண்னப்பட்ட இசைகேடுடல்லாம் வருவிக்கத் தேடும். இப்படியிருக்கையிற் சர்வேகைரினை வணங்காமல் இத்தே கோவு பெண்ணி வருத்தப்பட்டுப் பசாகுகினை வணங்கிறது எ

த்தனே புத்தயீனமென்ற பார்.

இரண்டாவது, பொய்ச் சத்தியம்பண்ணு தேடையென்று சொல்வி பிருத்கின்றது. உண்டான கோரியத்தை உண்டென்றும் இல்லாத கோரியத்தை இல்ல பென்றுஞ் சொல்லு கிறதற்கு வருத்தபென்ன? அதினுல் வருகிற பொல்லாப்பென்ன? ஒன்று மில்லு. உண்டான காரியத்தை இல்ல பென்றும் இல்லாத காரியத்தை உண்டென் றோம் சொல்லு கிறத்தைல் வருகிற ஆவலா தியும் இலச்சைக் கேடும் இன்னமட்டு இதனையமட்டென்று சொல்லத் கட்டாது.

நூக்றுவது, ஞாயிது திருநாடுகளிலே வேஃ செய்யாமவிருக்க வேணு மென்று கற்பித்திருக்கின்றதே. யா தொரு கேவீஃ செய்கி நது வெருத்தமல்லாமல் செய்யா திருந்த⊤ல் வருத்தமில்ஃ மே. பெரி ச்சேதேஞ் சாப்பாட்டு∉்கில்ஃ பென்றிருந்தா லொழிய அந்நோடுகளி

ந் பெயாசப்படவொண்ணது.

நாலாவது, தாய் தகப்பு இச்சுந்திக்கச் சொல்லியிருக்கின்றது.
அப்படி நடிக்கிறவர்களுக்கு உலகத்திலே தானே எத்தின் செக்கைக யும் வெகுமான முழுண்டாயிருக்கின்றது. சக்கியாதவர்களுக்கு எ த்தின சுந்கைகமீன முமிலச்சையும் பாவமுழுண்டாயிருக்கின்றது. இப்படியே ஐந்தாவது, கொல்ல செய்யாதேயென்றும். ஆருங்து, மோகம் அகமியாகமன் ம்பண்ணு தேயென்றும், நமுடிவது, களவெ டாதேயென்றும் இப்படியே மற்றக் கற்பின் யெல்லாம் கல்ல வ ழிகாட்டிச் சொல்லியிருக்கைகமில் ஒருவின்க் கொல்லாமனும் பர தாரத்தை விரும்பாமனும் களவெடாமனும் மற்றத் திமை செய் யாமனுமிருக்கப் பிரயாசமென்ன? ஒருவினக்கொன்று தான்கொ கையுண்ணவும் நரசமாகவும் போவானேன்? பரதாரத்தை விரும்பி த்தல் துனைதி பானதியுடைகைமையுற்பத்தியேல்லாம் போக்கேடித்

துக்கொண்டு இளியில் இடியுள்ளப்பட்ட அவமான முங்களி தியும் தி க்கமும் அதுபவிப்பானே ் ?பிறருடைமையைக் களவாண்டு அடியு முதையுப்பட்டுக் சடமண்டு குழுவிவிருப்பாணேன். இப்படியே அ ந்தந்தத் தற்டுவாகளு மீறி நடக்கிறதிறைலே அத்துவா நிர்தை அவ மானும் களிதி தின்பங்களே அனுபவிக்கிறதுமல்லாமல் சாவான பாவழுக் கட்டிட்கொண்டு கித்திய எரகாக்கினாக்குப் பாத்திரவா இகளாகிறுர்கள். தேவ கற்பிணயின்படியே நடக்கிறவர்களுக்கு இவ்வுலகத்திலெத்தனே மகிமையும்சங்கையுமுண்டாயிருக்கும்.மே அம் மகா நன்மையான காரியமாகிய குகிர்த புண்ணியத்தைத்தே டிச் சம்பாதிக்கிறதிஞல் அளவற்ற ஞான சக்தோஷத்தையும் பே ரின்ப பாச்கியத்தையுமடைவார்கள். இதைவிட்டுப்போட்டித் தே வ கற்புள்ளைய மீறி நடந்த இங்கேயுங் கஸிதி வாதை நிர்தை அ பமானப்பட்டு அக்கேயுஞ்சுவாமியடைய தீர்வையிலே அகப்ப ட்டு ஒழியாத ஆக்கிணக்குப் பாத்திரமாப்ப் போவாகேக்? ஒரு வருத்தமுமில்லாமல்மோட்ச இராச்சியத்துக்கேறிப்போகக் கொ டுத்த பத்துப் படியுள்ள ஏணியை அக்கிரமத்திருலே முறித்தெறிர் தபோட்டுப் பாதாளத்திவிடறி விழ்லாமோ? ஒரு செல்வம்பொ ழிகிற இராச்சியைத் தைக்குப் பல்லக்கிலேறிப்போகிறவன் போயண் டகையும் பல்லக்கையும் விட்டுட்டோட்டு முள்ளிறாஞ் செடியிறு ங் கேல்வி*லு*ங் காடுடி லும் காடுடிலே நடக்கலாமோ? துன் பிழை ப்புக்காகக் கட்ட ஊயிட்ட பத்து மரத்தையும் ஒரு மிக்க இவட்டி எறிக்தாபோட்டுப் பட்டினியும் பகியுமாய்த் திரிகிறவறைண்டோ?

இன்னப் கேள்— இராசாவுக்குகக்க பின்னபாயி வெகுமானப் பெற்அச் சங்கையோடி ரூட்சிறையாக நொருவன் ஒரு இசணுக்குத்த ன் சு அடிமையாக விற்கப்போவாக இப்படிப்பட்ட நிக்கதை யுஞ் கிரிப்புப் கையேற்குறவ ஹாண்டோ! இவ்ஸமே. ஃயாகுற் பர வோக இராசாவாகிய சாங்வகரனுக்கு உகத்தே பின்னயாயிருக்த கொண்டு பசாசுக்கும் பணத்துக்கும் வயிற்றுச்கும் முழுதமடிமை யாகி இவைகே சூயே தெய்வமென் செண்ணி கடக்கிறமித்ன்ன?

இதுவுமல்லாமல் ஒரு சீமைக்கதிபதியாயிருக்கிற இராசாவைஅ ற்ப காரியத்துச்சுச் சாட்சிசொல்ல வாவென்றழைக்கலாமோ? சற்றாம் பயமில்லாமல் சருவேசு கோத்கொண்டு ஆண்பிடுகிறதுள் சுத்தியம்பண்ணு கிறதும் வினயாட்டுக்காரியமென்றா நிலாக்கலா மேர்? உண்ண உண்டாக்கின் சுவாமிக்குத் தோத்திசமாகக் கிழ மையிலோர் நாளாகிலுஞ் செலவழிக்கவேண்டாமோ! உன்னோட் பெற்று வளர்த்து உணக்காக வெகு பிரயாசப்பட்டு உன்னோக் கா ப்பாற்றின தாய் தகப்பன் வயிறாஎரியப்பண்ணிப் பணப்பேய் 🛭 டித்து அவர்குணப் பரிகரியாமற் கைவிடுகிறது கொஞ்சமான 🗟 ட்டுரமோ? இதை எல்லாம் பார்க்க இன்ன மொரு கன்மான பொ ல்லாட்டிப் பண்ணுகிறுய் ஒரு இராசா அலங்கோரமாயுடுத்திக்டுகா ண்டு அனேக முபகாரான்டைக‱ச் இசய்ய வருகிறுன். அவன்பே ரிலே சகதியுள் சேறைமெறிக்தால் மணம் பொறுப்பாகுன்? இயப் படியே சுற்பிரசா தமென் சுற பரமவிராசா அலங்கார வலிதிரமா கிய தமதை தெய்வீச பரிசுத்தத்தோடே உன்னிடத்திலேயெழு ந்தருளிவந்திருக்க அவர்பேரி?லே சகதியுஞ் சேறாம் விட்டெறிகிற ப்போடுல் அவலட்சண் பாவச் சேறாஞ் சகதியும் அவர் பேரிலே விட்டெறிக்கு தாக்கக்தமாக்கி விடுகிறதென்ன? அவனவன் பி ழைக்கிறதற்குக் கொஞ்சங் கைமுதல் தன் சீவினப்போலே வைத் திருக்கையில் அதை நீ தொன்னயாடுயடுத்துக்கொள்ளுகிறது எ த்துண் நிஷ்டூரம். இப்படியே வேதகற்பணகள் மேறத்துச் சொல் விலடங்கோத பாவங்கணக் கட்டக்கொள்ளுகிறதற்கு என்ன கண் க்குச்சொல்லுவாய். கண்ணுடியிலே பார்க்கிருப்போலேஉன்னடக் கையெல்லாம் பார்க்கச்சொல்லிச் சருவேசுரன் வேதமென்கிற க ண்ணுடியைச் கொடுத்தவிடத்திலே அந்தக் கண்ணுடியைப் பார்த் து உள்ளடக்கைகளேச் செவ்வையாகத் திருத்திக்கொள்ளமாட்டா த் நீ ஆண்டவருத்கு என்ன கணக்குச் சொவ்வப்போகிருய். அக் த வேதமென்கிற கண்ணுட்டையத்தானே சர்வேசுரன் உன் கண்மு ன்னே வைக்க அதிஞலேதானே அவருடைய நீதித்தீர்வையில் நீ பாவியாக அகப்பட்டு மிழித்துப் புலம்பப்போகிறுய்?

பக்சாச்சியத்திலே ஒரு பெரிய சாஸ்தி ரிப்ரணவன் மகா பிரப்

லமாயிருந்து உலகத்துக்கேற்ககியாயந்தயோடேநடந்ததினுலே வெகு புகழ்ச்சியை அடைச்தை ஒரு ஆவலாதியுமில்லாமற் செத்தா ன். செத்த பின்பு அவறைத்துமத்துக்காக வேண்டுகல் சடங்கு செய்கிறபோது அதிலே என் பாவத்தின் அதிகத்தை எனக்குக்கா ண்பியுஞ் சுவாமி என்று வேண்டிக்கொள்ளுகிறவாக்கியஞ் சொல் அம்போது, அந்தச் சவமெழுந்திருந்து சர்வேசுரனுடைய நியா யத்தின்படியே முறைப்பாட்டுக்கேதுவானேனென்று சொல்விற் அ. இண்டா நாளிலேயும் அந்த வேண்டுதல் சடங்கு செய்யும் போது அந்த வாக்கியத்துக்கெழுந்திருந்து தேவ நியாயத்தின்ப டியே தீர்வைக்குள்ளானே வென்ற சொல்விற்று. முன்று நாளிலே யும் அந்த வாக்கியத்துக்குத்தானே எழுந்திருந்து சாவேசுர ஹடை ய கியாயத்தின்படியே ஈரகத்திலே தன்னப்பட்டே னென்று சொ ல்விற்று. இந்த அதிசயத்தைக் கண்டவர்கள் எல்லாருமென்ன வோவென்றறியாமல் ஏங்கி ஒர்கன். இந்தக் காரியம் வேறென்று மல்ல. உலகத்தி அடைய நீதிநியாயம் வேறே. சர்வேசுரனுடைய நீதிகியாய**ம் வேறே. அ**வன் உலக நீதிக்கு எத்தினை சு**மு**த்திரையா ய் நடர்தோவர்திருந்தா அஞ் சர்வேசுரனுடைய நீதிக்குச் சரியாய் நியாயஞ் சொல்லமாட்டாமற்போய் நரகாக்கினக்குட்பட்டான். பாவியே! இதைக்கண்டு பயப்படாமவிருப்பாயோ! இ அறிந்தி ருக்குற வேத சத்தியந்தானே உன் கிரியைகளுக்கு நடுத்தீர்வை செ அத்தகிறதற்கு அத்திவாரமாபிருக்க 🕏 எப்படித் தப்பிப்போவா ப்? நீ நிணக்கிற நிவாவுகளும் பேசுகிற பேச்சுகளும் நடக்கிற நடக் கைகளும் அசைசிற அசைவுகளும் இன்ன இன்னபடி என்று வேதக் கண்ணுடி வெட்டவெளியாய் அறிவிக்க நீ எப்படி மறைப்பாய். ப த்தாக் கற்புவுயில் ஒரு கற்புவாயாகிலாஞ் சரியாய் அநசரித்தா நடவாத நீ எப்படி உன்னோச் சத்தியவேதத்தானென்று சொல்று வாய். இப்போது பாவ மயக்கத்தை விட்டுச் செய்த பாவத்துக் காக விதனப்பட்டுப் பிரார்த்தித்துக்கொள்.

தயாதிகமன்ஸ் தாபஞ் சொல்லவும். லக. ம். உணர்,த்தைல் முற்றுப்பெற்றது.

குறள். வ-அதிகாரம்.

இனியவைகூறல்— On Sweetness of Speech.

கூரு. முகத்தான மர்ந்தினி துரோக்கியகத்தாளுமி ஃசொல்லினதேயறம்.

பு. கண்டபொழுதே முகத்தினுலே பொருந்தி இ னிதாகப்பார்த்தப் பின்பு கிடீடிவந்தபோது மனத் தோடுபட்டதாகிய இனிய சொற்களேச் சொல்றுதவி டத்தையுடையதே அறமாவது, எ—அ.

Sweet speech flowing from the heart (uttered) with a cheerful countenance and a sweet look is true virtue.

Drew.

கை ச. தான் பறா உந்த வீவா மையில்லா கும்யார் மா ட்டு மின் புறா உமின் சொலவர்க்கு.

பு. எல்லாரிடத்தை இன்பத்தை அதிகப்படுத்துகின் ற இனிய சொல்ஃபெுடையவர்களுக்குத் துண்பத்தை அ திகப்படுத் துகி**ன்ற**தரித்திரமான அஇல்ஃபொம்,எ – று.

Sorrow-increasing poverty shall not come upon those who use in all cases pleasure-increasing sweetness of speech.

Drew.

பத்ச தந்திரக் கதை.

நுவது. அசம்பிரேட்கிய காரித்துவம் அல்லது ஆராயா த**ெசெயல்.** (Continued from page 94.)

அயோத்தியா நகரத்தில் சந்திரச்சே வெண்ண்ணும்றையென்றன் ம கன் வவிருகத்தோடாடல் அயர்வதின்மித்க வேட்கைகையைக்கண்டு பெற்பல வெவிருகங்கொணர்ந்து சா ஃயில் வளர்ப்பிப்புழி அங்கு ம டையேணுக்கும் குற்றேவேல் செய்வோர்ச்கும் பகைகமீண்டமையைறிக்

தவற்றுள் ஒர் சதாரப்பாடுடைய முகுவிவணகலா கிகழ்ந்திருக்கின் றமையாவிவ்விடும் அறைந்து காடகம்புகுவேமென அதைக் கேட்ட வானரக்குழு இ மூத்தமையாலறிவிழக்து பலபலபடி பிதற்றுகின் ரூபிங்கடையையை அடித்துப் பலவண்ண உண்டிகளுண்டு குழி அபிரு ந்தேமிர் நலத்தை வவிய வீசி வனத்திற்றழை தின்று முல்வது நன் றன்றியாதொள்றெய்தற்பாலதோ வஃதிங்ஙனே பெய்துகவென விம்மொழி கேட்டக்கிழக்குமங்கு தன் குடும்பத்தோடு வேற்றிடம் புக்கது. பின்னரோர் நாள் பணிடுசெய்வோன் மடைய‰க் கரத்த ண் டத்தாலோச்சுபெறிக் தமையால் அவனவின பெரிகொள்ளிகொ ண்டெறிச்தோன். அக்கணுற் பொறி வைத்தாறிற் பற்றிக் குதிமை சீசா ஃ யாவற்றி ஹுமுண்ட நணகத்தனை பரிகளிற் சிலவெரிந்திறந்த ன. சில உடற்பாதி கரிக்கு வீழ்க்தன. கில கண் முதவியவுதாப்பு கள் வெந்தன. இச்செய்தி அரசனறிந்தக்கணைத்திற் குதிரைமருத் துவரைக் கூயவ்வசுவவேக்காடொழி தற்கெது செய்யலாவதென வவ்வாமாத்திரர் சூரக்கினெய்யாலன்றிக் குணமுருதென அண் ண அடனேயேவல் புரிவோரானனமேறிட்டிவ்வானரக் குழுவைக் கொலேசெய்திப்பண்டி தர் சொவ்வி யாங்கு புரிக்து குணமு அவிவி ன்களென்றே வவவரன்னவாறசெய்தனரிதை அம்முதுக்டுவனறிக் த பெரிதம் வருந்தி இப்படிவாங்குவேனென்றறத்செய்து கா ட்டகத்தைத் திரிதருகையில் வழியின் மிகப்பொவிவுள்ள ஒரு பெரு ஞ் சுருசைக்கண்டிக்குளத்தகத்தமைக்கணடப்பின்மையினிவமீணூர் பெரும்பேயிருக்கவேண்டுமென்றுள்ளிச் சேய்மைக்கணின்றோர் தா மரைத்தா வப்பிடுங்கி அதனைத்தி இனிரையுறிக்து குடித்ததிதை யாண்டுவதிர்தே சணு ங்கண்டதினின் அமர்க்கடத்தினருகுற்றன் ச து ரீப்பாட்டை மெச்சி நான்பி ரசன்ன மாயினேனிவீ வென் மணிவட த்தையேற்றுகொள்ளெனத் தன் களத்தின மாஃயைக் கழுற்றிக் கொடுத்தது. அப்போது நுரங்கு பிசாசத்தை உதகத்திலுனக்கு வவி எவ்வளவிருக்கின்றதென அப்பைசாசம் ஆயிரம்பேரொருங்கே தீரிவிறங்கி இபட் அவரைப் புறம்போகவொட்டே கொன இதைச் ேகட்ட வவிமுகமுனச்சு இரம்பவுணவுகொடுவருவலென்றவ்விரத் தின மாழேயைக் கழுத்திலணிக்துகொண்டு சக்திரசேணவரையன் பதிபுக்கிறைவினத்தரிகித்துச் சுவாமி யுஞ்சோறு நாஞண்டு வளர் ந்தேதை தலாறும்பைக் காணவரலாயினே கொனப் பணந்துகொல் வவரையனிவ்வரதனவடமுனக்கியாக்கு கிடைத்ததென வானரம் சுவாமி காட்டிலோர் மலர்த்தடமிராநின் றததில வைகறையிற் கு தப்பவனுக் கின்னமணிகளகப்படுகின் றவெனவம்மொழி கேட்டுத் தோன்றல் யானந்கெய்துவலென வாணரமிகவு நன்கெனத் தாழ ப் பின் மன்னேன் சே2ுனைச்சூ அரன் சூழ வானரத்தின் பிற்சென்றச் சைபகிணணித்திறுத்துப் பின்னார்க் கங்குரு கழ்ந்து விடியற் காஃயி ற் சாகாமிருகமெழுந்தேந்தவேயெடுப்பிரோக்கி நுடக்கரதனவிருப் டுளதேல் இதேநேப்பருவமெனக் கேடீடுக்காலாட்களோடு தடத்தி ற்கொல்லாகிற்கையில் வாணரமரைமுகைப் பார்க்கௌஃலோரும் தட த்தகம்புக்கு மணிகள் வாரிக்கொண்டெய்திய பிற்றை நாமிருவரும் புக்கம்பணிகள்கொள்ளு துமென அவனங்ஙனமாகப்போக்கிய பதா த்கள் வாவியிவிறங்கின மாத்திரையில் அப்பாரிடம் அவர்க‱ அ ந்தீரிலமிழ்த்திச் சேரக்கொன்றது. பின்பு சந்திரசேனன் சேவகா கள் சென்று நெடுகேரஞ் சென்றதி துகாறுமெய் தவில்வேயென்னெ ன்று பிலவங்கத்தைக் கேட்க வானரம் வானுற வோங்கிய மரகெ டுங்கிணயிற் பாய்க்தெறியறகை கோக்கி நீ என் குலமுழுதையுங் கொல்வித்தாயாதலால் அக்கட2ன இதோ நான்கைக்கொண்டேன் நீ எனக்கன்**னந்தந்தமை**ப் பற்றிஉன**ின உய்வித்தேனெ**ன இப்பேச் சைக்கேட்டண்ணவிரங்கி யத்தியாசைகொடு முயலுங் கருமங்கேக ட்டைத் தராநிற்கு மென்றேள்ளினவருகக்கோயிற்புக்கண எங்ஙன மாய கரும நீ புரிந்தமையால் அஃதனைக்கித்து ஃ பம் பயந்தது ந ல்லதினி பானேகுவனென அப்போழ்து சக்கிரதான் குறைவுற்ற காஃபினட்டோர் பயன்பெடுகின் மூர்களங்ஙனமாக நீ பெற்று றக்து எவ்வாறகலுக்டெயனச் சுவணசித்த கேள்வனிராக்கதுணப் பிடிப்புழி வான்ரம் பேசின்மையால தபிடிபட்ட தா தலா ஒனிவ்வாழ்யையஞ் சுகின்றேனெனச் சக்கிரி இதெங்ஙணமெனப் பொன்வாய்ப்பின்ன சொல்றுகின்றனன். (தொடர்ச்சி.)

கிறிஸிதுசமயசாத்திரப்பிரபலியம்.

[Translation of the article "Progress of the Bible," in No. 9, page 100.] நிச்சுயமாயீகடுத்த வருத்தமானத்தை நாம் அடீகிகரியாதிருந் தாதும், அதிற் சுந்தேக விபரீதங்கொள்ளத் தேவையில்லு. எந் தொத்தப்பொருள் அடிந்தாதும், வேதாகமடுமோ நவமும் அதிசைய முமான பிரபலியத்தைக்கொண்டு முன்னேறிச் செல்அரதை. தி மூச்சபைகளெல்லாம் அழிக்தைபோகின்றன. ஆஞுஅம் வேதாகம மோ பற்பல பாடையாய் மொழிபெயிக்கப்பட்டு வெருகின்றதை. அரியாசனக்கள் விழுக்துபோகின்றன ஆஞுஅம் பராபரதுடை யவசனமோ (ராகிய) பாடைகளிற்றிருத்தப்பட்டிருக்கின்றது. அ வ்வேதாகமம் இப்பொழுது இராசுமாளிகையில் வைத்திருக்கி றதுபோல எழியவர்களுடையே குடிசைகளி அம் வைத்திருக்கின்ற து. சமயா து சீர்த்தேற்றத்திஞ்திண்ண்டானடவனிதுவே.

அடாது செய்தவர் படாதுபடுவார்.

[Translation of the article "Meanness and Generosity" on page 108.] ஒரு முறை உரோமரைச் சார்ந்த ஓரிசாணுவங்கிறேக்கதேயத் தில் ஒரு பட்டினத்தை முற்றிச்சைபோட்டுக்கொண்டிருக்கையில், உவாத்தியாய இருவன் கீழ் வித்தை கற்கப்போயிருக்த வித்தியா ர்த்திக்க அவன்றன் வழக்கப்படி ஒரு நாள் உரோமருடைய பாளயத்துக்குக் கொண்டுபோய் அவர்களைத் தானேயின் தள கத்தனிடம் ஒப்புக்கொடுத்துரைத்ததென்னவெனில், — இவர்க ணிமித்தம் இவர்கள் உற்றுர் பெற்றுர்கள் இந்தப்பட்டினத்தை யுமக்கு ஒப்புக்கொடுக்கமாட்டார்கள். ஆ**ன**படியால் இப் பி ன் கோகளோடே நான் தானே பட்டினத்தையும் ஒப்புத்தருகிறே Oனன்க — இதைக் தளகத்தன் கேட்டுச் சொன்னதென்னவெ னில்—கெட்ட தாரோகக்கள்ளப்பயலே-இந்த நீசச் செய்கையை ஏன் செய்கிறுய்?—இப்படிப்பட்ட ஃசத் தக்திரத்திறுல் கான் பட் டினம் பிடிக்கவரவில்ஃபென்று சொல்வி-அவணப் பிடிப்பித்து மூட்டுச்சேரக் கட்டுவித்த அவின அடித்தடித்துக்கொண்டு ப ட்டினத்துக்குச் செல்லும்படி அவனுடைய மாளுக்கர் கையிற்பி ரம்புங் கொடுத்தனுப்பிவைத்தார். அவ்வேளேயில் இப்பிள்ளகளி ன் பெற்றுர் உற்றுர் பின்ஊகளே இழந்தோமேயென்றழுது புலம் பு மாரடிக்குள் சமயத்திற் பின்னோக செவ்லாரும் உவாத்திக்குப் பி ரம்பாலடித்துக்கொண்டு வருகிறதைக் கண்டு அக்களிப்புக்கொ ண்டு சொன்னதென்னவெனில், மித்தைருவிலுள் சத்தாருவே உப காரி. இவ்விதபட்சமுள்ள சத்தைருவோடே நாம் யுத்தஞ் செய் யலாகாதென்றெண்ணி அதிடுக்கிரம் பட்டினத்தின் திறவுகோவே த் தளகத்தன் கையிலொப்புக்டுகாடுத்துவிட அவனதை வாங்கி இவ்வி தமாய்த் தான் சத்து சாதித்தனம்பண்ணைக்கூடா தென்றே ண்ணித் திறவுகோலேயுக் திரும்பக்கொடுத்துத் தன் தளத்தையுங் கூட்டிக்கொண்டுபோய்விட்டான்.

இங்கலாந்தாசனுகிய ழன்றம் சொட்சு என்பவரின் கதை. [Translation of the article "Anecdote of George III." on page 108.]

தயாளகுணரத்திஞ்கரரான காவலஞ்சிய மூன்றும் சோட்சு எ ன்பவர் ஒரு நாள் ''உவின்சா'' என்றும்பதிக்குக் கிட்ட வேட்டை யாடுகையிற்றன் குதிரை இளேத்ததைக் கண்டு அதிற் பரிதாபங் கொண்டு வேட்டை விளபாட்டாசையை விட்டு அடவி பாகை யாய்க்கு திரையை மிருதுவாய் நடத்திவருகையிற், சுமஞனை வெளி பொன்றிலனுங்கியரற்றுமோர் சத்தத்தைக் கேட்டு அவ்விடஞ் கொன்று பார்த்தவேஃனயில், ஒரு கருவாவி மரத்தின் கீட்டே வைக் கோவின் டேலே மசணுவஸ்தையாய்க்கிடந்த ஒர்ஸிதிரியையுஃம்அ வளுக்காகவழுமோர்பொடிச் கியையு வகண்டு, அதிசீக்கிரங் குதிரை பைவிட்டிறங்கி அப்பொடிச்சியிடத்தவே உனக்கென்னவேண்டு டுமனவுசாவிஞர்.அதற்கவள் ஐயரே!என்னம்மாள் இகவாழ்வை ஒ ருவத்தயாராயிருக்கிறு-அதற்கு முன் அவவுக்கு வேதமோதிக்கொடு க்க ஒரு ஞான தேசிகன் தேவையாய் இருச்சூது. இன்று வை கறைக்கு முன் ''உவின்சா'' எம்மதைம் திரிந்து ஒரு குருவைக்க ்ண்டு கொரியத்தை இயம்பி வரும்படி கேட்டேன் — ஆஞுஅம் வர த்தக் கபிரியமுள்ளவர்களொருவரையுங் காணேன் என்றுள். (சா வவிருக்கு மிவள் தான் தேகவியொகமாகுர் தருணங் கட்டிவிட் டதை உணர்ந்தாளென்றவளுடைய பதைபதைப்பான மூகத்தி லே வெளித்தது.) அப்பொது இராசாவானவர் இராசாக்களு க்கு இதோர் நல்ல பாடமென்றுள்ளர் தூடித்துப் பொடிக்கிக்கு டைத்ததியாதெனில்-நாகுரு ஞானதேக்கள்— உண்டுமாளுக்

கோதவுமவளுக்காசோதை இயவுமாண்டவனே என்கு அனுப்பி பிருக்கிருர்-என்றுரைத்து வைக்கோவின் மேவிருக்து அவளுடை ய கரத்தைப் பிடித்தரவ‱த்தப் பாவத்தின்றன்மையையும் அவ ற்றிற்கிட்ட தண்டுகு பையும் காட்டி, ம@ வோக்குக்காயங்களுக் கெட்டாத சசல் சம்பன்ன பரிபூரணராகிய இயேசு இரட்சகரின் பாதமடையும்படி சொன்னர் — சொன்னசொற்களுமோஅவளித யத்தைத் துளுத்துட்செல்ல அவளுடைய கண்கள் இரண்டும் பளீ சென்னப் புன்னகையானது அவன்வதனத்திற்றேற்றிற்று.காரியமி ப்படியிருக்க அவள்தேகாகிருதியானது மாதாடட்டொழிய, இந்த இராசாவுடைய உத்தம ஊழியத்தைப் பற்றி இராசாதிராசா்ச்கு முன் நல்ல சாட்சி கொடுக்கும்பொருட்டவளுடைய ஆவி அவள விட்டு நீங்கிப்போய்விட்டது. காரியமிப்படியிருக்க-இராசது டன் வேட்டையாடக் கூடிவர்த பரிசனர் இவடைக் காணுமலாவ <u>அடன் அடவியெங்குச் தேடித்திரிச்து வருகையில் அவர் பிணத்</u> தண்டை இருக்கவும் அன்னேயை இழந்த பிள்ளகளுக்காறுதல் சொல்வதையுங் கண்டார்கள். பிறகு இராசாவெழுந்தருளி அழும் பிள்ள களுக்குப் பொற்பண மீக்கு அவர்களே ஆதரிப்பேணென்றவ ர்களுக்கு வாக்கு கெறி கூறி ஆண்டவினப் பார்த்தப்பிரார்த்தித் துக்கொள்ளுங்களென்றுரைத்துத்தன் கண்ணீரைத் தெடைத்துக் குதிரையில் ஏறினதை அவர் பரிவாரங் கண்டதிசயித்துப் பரத பித்துப்பேசாமல் நின்றுர்கள்.

உத்தமிகளே அகற்றும் உத்தமாதீனம்.

[Translation of the article "Ostracism," in No. 9. page 100.] அத்துவோயர்க்குக் கொஞ்சக்காலமாக அதாவது, கிறிஸ் தநா தர் பிறக்க, சாய். வருடத்துக்கு முன்னே ஒர் வகை நாதனுக்க மிஸ்தாபிக்கப்பட்டிருந்தது. அதிலே பணத்திலென்கு தல் சற்குண த்திலென்ரு தல் நீதத்திலென்ரு தல் போதத்திலென்ரு தல் மற்றவர் களிலும் ஆர் உத்தமோத்தமியாய்வருவானே அவினச் சனங்கள் திருவுளச் சீட்டின்படி பிடித்தாப் பாதேசம் அகற்றும்படி வந்து கு ஒவிளங்கு வது வழக்கமாய் இருந்தது. இப்படி அவர்களுத்து ங்கமுள்ளவர்களாய் வருவது சனத்துக்குக் கேடுபாடாயிருக்குமெ ன்றெண்ணினதிறுவ் அப்படிச் செய்யவந்ததேயன்றி மற்றும்படி யல்ல. இதின் வரலாறியாதெனில்—இதற்கென்று நிசமித்த ஒரு நாளிலே அத்தேஜோயர்கள் கூடிக் கடை வீதியிலோர் பங்கைப்பி டித்துக் காஃயைடைத்தா அதற்குள்ளே ஒர் வகையான மண்போண் டங்களே வைத்தப் பத்தக்கோத்திரத்தாருக்குஞ் சரியாயப்பத் துவாசல் விட்டு ஒவ்வொரு கோத்திரத்தில் ஒவ்வொரு குடியானவ னும் தாங்கள் ஆரைப் பிறவூரகற்ற விரும்புகிறுர்களோ அவனு டைய நாடத்தை ஏதென்று அம் ஒன்றிலே எழுதிக்கொண்டு இந்த வாசல்கள் வழியாய்ப் போய் அதைச் சொல்லப்பட்ட மண்பா ண்டத்தாக்குள்ளே போடிவார்கள். இப்படிடுயே எல்லாருமெழுதிக் கொண்டுபோய் அதற்குள்ளே போட்டதின்பின்றுல் மஸிதிறுத்தா னவர் அத்தை எடுத்தெண்ணி, சுது. துண்டிருக்கச் கண்டால் அ ந்த ஆறுவிர்ந் தாண்டி அம் எழுதியிருக்கப்பட்ட ஆ‰ுப் பரதேச த்தேற்கு ஏற்றிப்போடும்படி தொடிபுப்பண்ணிப்போடுவார். யிரத்துக்குக் குறையக்கண்டாலேற்றமாட்டார்கள். சுது. தாண் டு ஆர் பேருக்கு விழுச்திருக்குதோ அங்க் பத்து காடுக்குள்ளாக அத்தேணையை விட்டுப் பத்த வருடத்தைக்குப் பிறவூரகற்றப்பட வேண்டியதா. ஆகையிறுல் ஆறிஸ்டீஸ் என்பவருக் தமது பெரிபூர ணைசற்குணத்தினிமித்தம் பிறவூருககேற்றப்பட்டார்.

இவர் தெறிஸ்தாகாகர் பிறக்க, டிரை. வருடத்திற்கு முன் பிறுக்கவ னார்க்து அத்தே2ீணயிற் பற்பல உத்தியோகமூடு பாருத்துப் தோவி ய சப்பன்னராய்வர அனேகேம் வழிவகையிருக்துமிலும்பாட்டோ னுய்த்தேகேவியோகமாகூர். இவர் நீதிப்பிரியகுயிருக்தமையா ல அத்தே2்கையாய் அவரைப்பிடித்துப் பிறதுருக்கேற்றவிருக்த வேணை யில் இவரை அறியாத ஒருவன் இவரிடத்திற்போய் — ஆறீஸ்டி வின் இவரை அறியாத ஒருவன் இவரிடத்திற்போய் — ஆறீஸ்டி வின்டு மென்றவரிடத்தில் வேண்டிக்கூற்றம்படைக் சுப்பதப்பட வேண்டு மென்றவரிடத்தில் வேண்டிக்கொண்டான். அப்போதவ ரீ தன் 2ன இன் குமினன்றவ இசைகு வெளிப்படுத்த அவன் உணககு சீ செய்தகுற்றமென்று " என்று கேட்டார். அப்போது அவன் அவுவை இன்குரென்றுதா துமைனக்குத்தெரியாது. ஆகு அம்ச சே மெல்லாரும் அவேளை நீதிப்பிரியமுனன்று சொல்துத்லிச் கேட்டு என்காது இண்குக்குப்போயிற்றென்றுன்.

^{*} The Gipsys என்பது ஐரோப்பா, ஆபிரிக்கா, ஆசியா முத விய கண்டங்களிற் நிரிகிற ஒர்வகை நாடுடோடிகள்- அவர்கள் பிர நானுகாய்க்கள்விளுறுஞ் சுரத்திரங் குறி முதவியவைசொல்றுவ இறையைம் நாள் விட்டு வருகிறுர்கள்.

உதயதாரகை—MORNING STAR.

Jaffna, June 13th, 1844.

TO EDUCATED NATIVES.

No useful character can be formed without moral principle. This is the bond which unites society, and the chief source of confidence between man and man. Many persons of first rate education and elegant accomplishments have rendered hemselves despicable for want of established principles of morality. They may have gained a transient reputation in the applause of men as destitute of principle as themselves, but their memory is as a stink in the nostrils.

There are many standards of morality in the world. We reject all that are not founded in piety or the fear of God. In our view, none but a pious man can be said to have his moral principles established. A man without piety may conform to a moral code as strictly as one who is pious, or even more so, but the basis of his conduct is a principle of selfish restraint. He is moral, because he sees it is for his best advantage to be so. The ultimate object of his pursuit is his own advantage. He knows no higher aim. Could his advantage be obtained as well by an immoral course of conduct, he would as soon pursue that as the other. His moral principles rest on an uncertain foundation. He may be corrupted by temptation. Such men are often secretly guilty of the very vices which they openly condemn; which proves that they are kept from practising them openly, not by the love of virtue, but by the fear of shame. God has wisely ordered it that one sinful passion often operates to restrain another. Thus a man's avarice may operate to restrain his lust and pride; or his lust and pride may operate to restrain his avarice; and in this way he is often kept from that degree of wickedness for which his heart is rife. It is plain to our view that the semblances of morality which rest on such uncertain and selfish bases, are only the mere shadow of a desirable substance, and no part of the substance itself. The fear of God, says the wise man, is the beginning of wisdom. It is also the beginning of morality. The worldly wise may scoff at this maxim, and hold it as the cardinal virtue of fools only. Let them scoff. The wise man is wise for himself; and scorners must bear their own folly. This wisdom is too high for a fool; but the man of sense will discern it.

He who believes in his accountability to his Maker, will ever find the weightiest considerations attaching to his conduct in reference to this accountability. He will feel that it is a small thing in comparison to be judged of man's judgment, and the great question with him will ever be-not how he may please men, but God; -and so far as he is practically governed by his acknowledged principles his regard for his Maker's will and pleasure will be so much more than his fear of man as God is greater than man in his estimation:-and in so much as his fear of man is less than his fear of God, will be his regard for the contingencies of the present life in comparison with the solemn realities of the future. The fear of man will not move him from his purposes; the favor of man will not seduce him from his allegiance to truth and duty. A man established in these principles cannot be corrupted. He will do right, or what he thinks to be right, in spite of all opposition. Such men were Joseph, Moses, Daniel. They maintained their integrity in the most trying circumstances. The principles on which they acted, proved a sufficient safeguard in every worldly extremity, and these principles were founded in the fear of God. "How can I do this great wickedness and sin against God," said Joseph, as he fled from the violent hands of Potiphar's shameless wife. Moses rejected the honor of Pharoah's court, "choosing rather to suffer affliction with the people of God, than to enjoy the pleasures of sin for a season." Daniel, in the face of the most awful death was steadfast in his obedience to his God. These men received the reward of their fidelity here, being selected for the posts of highest responsibility and honour in the greatest kingdoms then existing, and receiving from those who disbelieved in the true God, a just tribute to their acknowledged superiority and worth. A just reward awaits every one who follows in their footsteps. It is the surest path to places of honour and trust on earth, and the only path to happiness in a future world. We say then, if you would pursue a career of successive elevation in life, and secure a happy portion hereafter, you must have your moral principles established in piety or the fear of God. This only will secure you from temptation, and establish you in the confidence of your superiors, as being faithful, true, and trustworthy persons. Even if they are unprincipled and wicked, they will perceive and value established principles in you. We shall go into a few particulars under this head in our next,

Jaffna Friend-in-Need Society .- We have been favoured with a copy of the second Report of this Society from which we learn that the number of pensioners who receive stated assistance from its funds is sixty-nine. The amount contributed to the funds of the Society the past year is £98 1s. 9d. of which £80 4s. 4d.

has been disbursed. The Committee complain of the encouragement given to the practice of carrying about special petitions as tending to defeat the ends of charity and to foster habits of indolence, vice and imposture, and urge that a friendly and confiding co-operation with the Friend-in-Need Society would supply "the means of effectual relief in all cases of distress, oppose a check to injurious habits, and suppress the evils which mendicity never fails to inflict on Society."

We would offer our humble recommendation of the means and object of this Society. Its object-to relieve the deserving poor-will commend itself to every heart in which the springs of human sympathy are not congealed; and its method of operation affords a happy medium for conveying the bounty of the benevolent to those most worthy of assistance and good security that none of its charity shall be misapplied, which can seldom exist when relief is extended to wandering objects of charity.

The Officers and Committee of the Society are:
Major Cochrane, President; E. H. Smedley Esq. Treasurer; Rev. P. Per-CIVAL, Secretary; and J. GRANT, Esq. M. D.; Lieut. J. B. KERSTEMAN, Rev. Mr. Arndt, G. A. Gambs, Esq. Mr. F. C. Grenier, Mr. J. G. Gratien, Mr. J. De Neise, Mr. F. Toussaint, Mr. P. Toussaint, Mr. G. Toussaint, A. MUTTUVALOE Chetty, SAVARYMUTTOE Mudeliar, Susepully Mudeliar, ASEERVARDUM Mudeliar, G. R. MUTUKISTNA, Committee.

Prgress of Light.—It is curious to see how cunningly the wiser sort of heathens will set aside the received dogmas of their faith, when they can no longer be Figuress of Light.—It is curious to see how cumingly the wiser sort of heathens will set aside the received dogmas of their faith, when they can no longer be held with credit, and assume new views more agreeable to truth and common sense. Here is an instance. It is well known that the Hindu sacred books teach the origin of caste to be, that brahmins sprung from Brumah's mouth, soldiers from his shoulders, merchants from his thighs, and sudras from his feet. But the Editor of the New Moonlight paper at Bombay conducted especially for the defence of Hinduism, says:—"that God created originally one individual, from whom sprang the whole race of man, and that division into castes has resulted from the different occupations in which men engaged." Now we ask by what authority does this Editor set aside the received views on this subject? Will his heathen friends allow him to decide what is to be taken, and what is to be left of their sacred books. If so, do they not set his authority above that of the books themselves? And if one part is admitted to be false, what certainty can they feel that the other parts are true? If the authors of them practised deception, or wrote in ignorance regarding one subject, what assurance can there be, that they did not do the same in regard to every subject on which they wrote. Their historical, geographical, and astronomical statements are now well known to be false. And this new Editor and defender of Hinduism here admits a new falsehood in the statements given in these books of the origin of caste. Should not an assembly of wise ones be convened forthwith from all parts of the country to examine these sacred books, and determine what parts of them are true, and what parts are false, that the people may know what to believe.

We decidedly object to his new Editor's calling himself a defender of Hinduism. What he is here defending is not Hinduism, but a truth directly covered to the

We decidedly object to this new Editor's calling himself a defender of Hinduism. What he is here defending is not Hinduism, but a truth directly opposed to the statements of Hindu books. If he cannot defend Hinduism as it is, he should leave it to other hands, or else he should say that he has found some errors in it, and let the people know what they are.

Division among the Brahmins of Bombay.—From the Dnyanodaya for March, from which we obtained the above extract, we learn that the Brahmins in Bombay have split into two parties, on the question of receiving Shreeput Shesadree, the apostate from Christianity, back into caste.—The party who are in favor of receiving him back, are said to be learned and liberal, and the other party very bigoted. The Editor of the Prubhakur, one of the liberals, accuses his opponents of being ignorant of all religion, and of taking up the old established customs of the Hindus for religion and setting them above the Shastras. "Here custom is regarded as for rengion and setting them above the Shastras. "Here custom is regarded as the chief thing. Brahmins will perform a ceremony taught in the Vedahs, in the house of a Goa woman, because such is the custom. Fools do not under stand, what a changeable thing custom is, not perceiving that if we all begin to follow a certain course that will soon become custom."

Here is another reason for calling a convention of wise and learned men from all quarters to decide what religious customs are authorised, and what are notall quarters to decide what religious customs are autorised, and what are not without instruction on this subject, how can the people know what is right, and how can they receive instruction from those who are quarrelling with each other on this very point. Alas! if the leaders are blind, then all will fall into the diction together. These two parties, failing to convince each other, are circulating falsehoods to each others prejudice. Thus, the learned party say that the missionaries have agreed to give the bigoted party 5,000 Rupees for opposing Shreput Shessi dree's reception into caste again, hoping thus to prepare the way for his return to them. On the other hand, the bigoted party say, that the government wishing to destroy the purity of the Hindus at once, which would be done if Shreeput should be received back, have given the principals of the liberal party 2,000 Rupees to accomplish the object.

SPREAD OF THE RECENT PANIC AT MADRAS TO THE PRO-VINCES.

The panic occasioned by the baptism of C. Viswanauthun the young Jain Brahman, in the Free Church Institution Madras, on Friday the 29th of March, has found its way, as we anticipated, to almost every corner of the Presidency. It has been designedly mixed up with monstrous stories about kindinapping, first invented here, evidently with the view of creating a prejudice against the Missionaries and the Gospel among the credulous dupes of a lying priesthood. Missionaries, in their tours to the villages all around Madras have found their Schools deserted of two-thirds of their Scholars, the parents of pariah boys, even having caught the alarm and withdrawn them.

having caught the alarm and withdrawn them.

A friend from Bangalore thus writes: "A Mussulman, in a mysterious manner, A friend from Bangatore this writes: "A Mussulman, in a mysterious manner, and lowering his voice to a whisper, inquired of me yesterday, if it were true that a party of fifty Brahmins, Hindus, and Mussulmans, had been converted to our faith. The number in the bazaar has increased to two hundred. The heathen are raging, and probably spreading these exaggerated reports to arouse the fears of the Priests, and to animate them to persecution. But "He that sitteth in the heatwess shall laugh: the Lord shall have them in derision. Proceed with courage; you carry with you the sympathy, the hopes, and the prayers of all who desire the establishment of Christ's kingdom in the hearts of the heathen. God is with you, who can be against you?" who can be against you?"

Another friend from Guntoor draws our attention to the fact that in almost every quarter of India, Bombay, Mangalore, Madras, Calcutta, Mirzapore, &c., Brahmin youths in connection with Schools have of late been baptized. These conversions, in the north, south, east and west, are a new and encouraging feature in India Missions; and account for the rage of Satan, who hath come down in great wrath because he knoweth thathe hath but a short time. Such additions to Christ's kingdom are not to be estimated by their number; but as ensamples of the exceeding riches of His power and grace and what he will hereafter do when He putteth ing riches of His power and grace and what he will hereafter do when He putteth forth His whole strength. Our Christian friend thus writes: "Your account is truly affecting of the sad bigotry of the heathen at Madras. It cannot be their love for Hinduism, for they are much shaken in their adherence to the shastras, but their love of sin—or perhaps a mighty effort of Satan at finding his territories so formidably invaded. These Brahmin baptisms are very remarkable occurring within a short interval at such distant parts of the peninsula—Mangalore, Bombay, Madras and Bengal; may they be the first fruits of a great ingathering."

This news of the panic spreading to Salem, Cuddalore, and many other places, may well call forth the prayer—"Put the heathen in fear, O Lord, that thy great name may be exalted, and that they may turn from their dumb idols which cannot save them, to Christ, whom Thou hast given to take away the sin of the world."

Native Herald, May 25.

Alarm of the Papal Government.—A Letter from Rome of the 16th March, states that the city is in a state of great excitement, and that along the frontiers of the Papal states small forts had been erected at short intervals. The French and other European cabinets have warned all the Italian governments to be on their guard, for a plan for revolutionising the whole country had been formed.—The Pope is in great alarm. An edict has been issued, and posted up in all the streets, anouncing in desponding terms that new and the greatest dangers threaten the church, and ordering public prayers to be offered by all the friends of the Papacy to the holy Virgin, who is the special protectrix of Rome, beseeching her to interpose for their protection.

pose for their protection.

The people in all the Papal states are in a state almost of anarchy, and so slight is the power of the Government, that is utterly unable to suppress the most open outrages. Political discontent is supposed to be the origin of these different Paper.

Ener. Paper.

We would suggest to our Roman Catholic readers, that the Holy Father may mistaken in supposing that Catholic readers, that the Holy Father may be mistaken in supposing that God has given over the protection of Rome to the virgin Mary. We do not understand how he can be assured of this, as God has no where declared it; it would therefore be better for those who feel interested in the welfare of Rome to offer their prayers direct to the Almighty, by whom we are expressly taught, "kings do reign and princes decree justice." (Prov. viii. 15.)

OBITUARY.

Death of the Rev. G. H. APTHORP.—It is our painful duty to announce the death of the Rev. George Henry Apthorp, of the American Ceylon Mission, on Saurday the 8th inst. after an illness of about two weeks duration. The subjoined notice has been kindly furnished by request for our columns by a friend who was with him during the last days of his illness.

The Rev. G. H. Apthorp of the American Ceylon mission, died at Oodopitty, Saturday the 8th inst. aged 46 years. Mr. Apthorp was of a highly respectable family in Quincy, Massachusetts, where he was born, May 31st 1798. He was graduated at Yale College 1829, and at Princeton Theological Seminary 1832. He left America in July, and arrived at Ceylon in October of 1833.

Until within a few months the deceased resided at Varany, but a change being strongly advised for Mrs. Apthorp's health, they consented to leave their interesting field of labor, and removed to Oodopitty, near the sea.

Though somewhat indisposed, Mr. Apthorp continued to superintend the necessary building operations at his new station until the 25th ult. when he was attacked by the disorder (Typhus fever) which terminated his valuable life. He bore his sufferings with Christian patience and resignation. Notwithstanding his extreme nervous irritability, the desire to be and to do just as God pleased seemed to gather strength even in his mental wanderings. At one time he said: "my thought was that the Providence of God had now stationed me where I could do more than ever for the cause of Christ; but if it is God's will that I move again, I am ready to go. O what a comfort that no change can remove me far from God." to go. O what a comfort that no change can remove me far from God.'

He often lamented his past deficiences, and the want of spirituality in the Church generally. In his wandering he exclaimed: "Lord, what wilt thou have me to do! Alas! how frequently is that prayer offered all in the eye;" then clasping his hands "O my God, when will the Church cease to trust in this means and that means to the church cease to trust in this means and that means to the control of the control

O my God, when will the Church cease to trust in this means and that means to build up Zion, and fall back upon simple personal consecration to Jesus Christ."

At another time, speaking of the facility with which Native Christians yield to temptation, he said: "who can express this most forcibly in Tamil?—Bro. Spaulding.—Now then, let Bro. Spaulding tell them distinctly—and make them understudie—that nothing can help them here but the grace of Christ—They must be more closely united to him."

The big wife, who told him shakesard she shall not have harden your the mis-

closely united to him."

To his wife, who told him, she hoped she should not be a burden upon the mission, he said: "No, Mary, you can find no better friends, no better place to serve our blessed Saviour. I have no difficulty on that score. He has taken care of two-He can takecare of one." Friday night about 12 o'clock he suffered extremely, but could not be roused to consciousness. It afterwards appeared, however, that he was divinely strengthened in the struggle. When his wife entered the room in the

morning and took his hand, she thought all was over, and cried out: "He is gone! Why did you not call me!" The person who sat by him replied, he is not gone yet. He will have to suffer all the day.

"Oh! Brother, said he, what is that you say? Why do you insist upon this delay? I was going last night. "T is true I did not go then, but all was ready—every thing was settled." Mrs. Apthorp asked: "what evidence had you that you were prepared for the journey!" He lifted his hands "Oh! Christ came to go with me. He has been with me ever since. He is right by me.. I have no other thought but to go. Every thing is settled." At 20 minutes past 3, P. M. he quietly fell asleep, apparently unconscious of what was passing around him.

His remains were interred in the mission Burial ground at Oodooville on Sunday afternoon the 9th inst.

His remains were interred in the mission Burial ground at Oodooville on Sunday afternoon the 9th inst.

The subject of this notice possessed many excellencies of character as well as some defects, but it is of little importance to the reader to know either. In regard to the great question of salvation, it is not by works of righteousness that any are saved, but by faith in Christ Jesus. Throughout his missionary life as well as during his last sickness he gave satisfactory evidence of strong faith and entire trust in Christ, as the ground of justification with God.

It has been remarked of him that he became within a few months of his death much more spiritually minded than had been before noticed.

DEATH OF THE Rev. EBENEZER DANIEL, OF COLOMBO.

After 14 years of the most unremitting labours in this part of his Master's vine-yard, this Apostolic Evangelist entered into his eternal rest at 10 A. M. on Lord's yard, this Apostolic Evangelist entered into his eternal rest at 10 A. M. on Lord's Day 2nd June, at the age of about 60 years. Unceasing exertion in itinerating, preaching and the other duties of his arduous vocation, with a total disregard to all personal comfort, gradually undermined a constitution which still resisted the effects of climate in a wonderful manner. Neither scorehing sun nor deluging rain could deter him from pursuing his appointed rounds of duty, whilst the coarse food of the Natives supplied his general nourishment. For the last 18 months or 2 years it was manifest that his powers of endurance were taxed beyond their as bility, and as they perhaps had been in a manner never before tested by a European in this country. Still, however, he never relaxed, he declined the proffered attentions of several friends who would have felt it a privilege to minister to his comfort, and disregarded the entreaties of those who wished him to return to Europe. To Ceylon he had devoted himself, and here he determined to spend and be spent To Ceylon he had devoted himself, and here he determined to spend and be spent in delivering the message of Redeeming Love. Latterly it was quite distressing to hear him preach—the exertion of voice producing nausea and faintness. Of Sunday morning he preached in English and administered the Lord's Supper at the Pettah Chapel; but was so much exhausted that some friends besought him to desist from further labours that day. No solicitation could, however, induce him desist from further labours that day. No solicitation could, however, induce him to refrain from his usual services amongst the Natives; after which he again appeared in the evening at the Pettah Chapel. Finding himself unequal to the entire service he directed an assistant to offer up the prayer, then attempted to preach, and succeeded, though with the greatest difficulty, in delivering what the congregation considered a most delightful sermon, but which was in reality little more than an outline of what he had intended to express. He still declined the kind invitations of friends who had on former occasions ministered to his bodily infirmites, till Monday, when he at length yielded to the solicitations of Sir Anthony and Lady Oliphant, at whose house he remained till he died. It now appeared that the affection of his stomach and bowels, under which he had been for some time suffering, had assumed a more agute form as diarrhea approaching to dysentery. the affection of his stomach and bowels, under which he had been for some time suffering, had assumed a more acute form as diarrhea approaching to dysentery, which it was soon evident he had not strength to endure. Neither medicine nor nourishment could be of little avail in a frame completely worn out; so that Sir Anthony and Lady Oliphant and other friends, who watched him night and day with the tenderest solicitude, witnessed the gradual decrease of his strength.—Nothing could bear more honorable testimony to the excellence and worth of the individual, than the feverish suspense in which the whole community was placed during the last week's illness of the Rev. Mr. DANIEL. Persons of all ranks, classes and persuasions—Protestants of every denomination, Roman Catholies (whose errors he had so uncompromisingly exposed in his writings) and even the Budhists, either visited his sick chamber or made anxious enquiry after his state; and it is hoped that the hallowed gloom cast over society by his death will not soon be forgotten. His illness was truly edifying to those around, as the Gospel which he had so long, so powerfully, so earnestly, and so affectionately recommended to the embrace of others, proved such a source of comfort, and support in the awful anticipation of appearing before his God. He felt perfectly resigned to the issue whatever it might be, or if he had, in subserviency to the will of Heaven, any desire of his own, it was to continue his labours for the souls of his fellow-men. The prevailing impression, however, appeared to be that as his Master saw the The prevailing impression, however, appeared to be that as his Master saw the bodily infirmities of his servant were unequal to further exertions he was about to remove him to himself. A doubt did not cross his mind as to his safety; though he boduly infirmities of his servant were inlegual to intimer exertains he was about to remove him to himself. A doubt did not cross his mind as to his safety; though he did not give utterance to those expressions of rapture which persons of eminent piety like him have been permitted to feel. He had lived for years in habitual preparedness for death; and when the summons came he received it as a matter of course—a portion of ordinary duty. His faith was only equalled by his humility, for whilst he looked with the most unwavering confidence to the vicarious sufferings and righteousness of his Redeemer, he acknowledged himself to be a vile sinner, saved by free grace alone. No works, or labours, or other attempts at selirighteousness did he venture to plead (though if any man since the days of the Apostles might dare to do so it was he) nothing did he in the slightest degree depend upon, but the merits of his incarnate and crucified God.

It is hoped that materials may be collected to furnish a memoir illustrative of the character of this excellent man, but the full amount and value of his labours are known to God alone, and will come to light only at the great and decisive day. In the meantime it may be said that a bright light has been extinguished—a light which shed its hallowing influence not merely over the Churches and congregations who were privileged with his ministry, but throughout the community. To the preachers of the Gospel he was a bright example; in the Church he was a master-builder, eminently successful; and many who had never seen him—even the most careless on religious matters—venerated and respected the name of DANIEL.

And if in Colombo many Christians of all denominations felt his loss as a Gos

pel Minister to be so irreparable, what is to become of the numerous little Churches and congregations of Natives scattered through the jungles which cost bim so many years of unremitting toil.—Truly these deserve the sympathy of the universal Church of Christ, as they appear literally to be sheep without a Shepherd. May a double portion of the spirit of the departed rest upon the scenes of his labours, and may those who are still left, exhibit their affectionate remembrance of their beloved Pastor by giving the more earnest heed to those truths and duties which he taught them. The dispensation is indeed mysterious, but it is ordered by Him who does all things well and reject up in the property to but it is ordered by Him who does all things well, and raises up instruments to perform his own work in the wisest and most efficacious manner.—Obs. June 3.

COLOMBO Retirement of Mr. Anstruther .- We are credibly informed that the Honourable

Mr. Anstructer.—We are cleanly informed that the Foliada Mr. Anstructer.—We are cleanly informed that the Foliada Mr. Anstructer.—We are cleanly informed that the Foliada Mr. Anstructer.—We are cleanly informed that his successor will be appointed from England.—Col. Obs. May 30.

Revival of the Post Office Modliarship.—The Post Office Modliarship was abolished some years since, but at the particular request of the Post master General, we understand, it has been revived in favour of Mr. Gomes, the very efficient clerk of that department. Mr. Gomes received his appointment some months back and

was invested with its insignia.—ib.

Medical Sub-assistants.—We understand that Government is considerably embarrassed, and likely to be more so, in consequence of the resignation of several of the medical Sub-assistants, who very naturally prefer adequate salaries in the employment of Planters, to a miserable pittance and dependence on the Govern-

ment that doles it out .- ib.

Missionary Intelligence.—The Rev. H. Powell of Baddagama has been appointed President of the Church mission in Ceylon, and Principal of the Christian Institution at Cotta—offices vacant by the lamented death of the Rev. Joseph Bailey. The Rev. Mr. Adley, of Nellore, declined the appointments in consequence of his labours being still urgently required by the Tamul population in the North Ceylon.—Commentator for June.

Elephants killed.—A very proper wholesale war has been waged with the Monarchs of the forest, by NATIVE HUNTERS. No less than 150 elephants were late-ty killed in the District of the Vanny, (North Ceylon) a reward of 15 shillings being paid for every elephant destroyed. A large number of them were killed also in the district of Manaar lately. In the district of Pachelapally the elephant hunters are paid 3 pounds and 15 shillings for every animal,—Government paying 15 shillings only and the rest being contributed by planters. The tails of the elephants (in proof of the animals having been actually killed) are sent to the Cutchery of Jaffna where they are cut in pieces and buried.—ib.

The fare from Ceylon to England via Egypt, by steam vessels, is for a Lady £144, and that for a Gentleman £133. The Bentinck steamer is expected to call at Galle, on her way from Calcutta to Suez, about the 22d of July, and the Hindustan about the 22d of August.—ib.

RETURNS FROM THE GOVERNMENT GAZETTE.

Number of	person	ns suc	cessfi	ally v	accin	ated	in Ce	ylon	durin	g the	year	
1843.		-	+	-	1-14		-/-	1	-	-	10.70	37,277
Cases of Cl	iolera	amor	ig the	Tro	ops a	nd N	atives	3	40.6	1 12	a Seri	643
Deaths from			0		1	-		-		32.		397
Cases of sm	all Po	ox and	chic	ken l	Pox	1721			1	-		626
Deaths from	n the	same		1	-	A Sec.	1114	1	1	-	-	69

The Calcutta Star says it is unquestionable that government intend to have a large army in the field next cold season; and that the Commissariat officers at Ferozepore have been instructed to lay in large supplies of grain.

FORGERY—The Bombay Courier says, amost audacious case of forgery has just been brought to light at Bombay. Two natives some months ago went repeatedly to the office of Messrs. Leckie and Co. to ensure goods on the part of Native or Parsee merchants of that town. On each occasion, they produced bills of exchange, purporting to be drawn by the insurers on their correspondents in England, and received the brokerage, which on these various transactions amounted to more than 600 Rupees. The bills were drawn on fictitions firms and we of course returned, and the drawers whose names they hore, denied all knowledge. of course returned, and the drawers whose names they bore, denied all knowledge of them. The forgery was perpetrated for the sake of the brokerage. The rogues are in custody.

LAHORE.

The last week has brought intelligence of another battle in the Punjaub, by far the most sanguinary, which has occurred since this series of political mutations began with the murder of Sheer Singh. The two princes, Kashmeera Singh and Peshora Singh, of whose movements we have had the most discordant reports, appear to have assembled a large force in the vicinity of Lahore. Ittur Singh, the uncle of Ajeet Singh who assassinated Dhyan Singh, and fled from the country to save his life, recrossed the Sutlege, after a conference with Lena Singh and joined the insurgent Princes. The minister Heera Singh persuaded his insubordinate troops to follow his standard and coming up with his enemy about eight miles from the British frontier, gave them a complete overthrow. It is said that there were 30,000 men in the engagement of whom 3,000 (of the enemy) perished on the field. The victory was complete and the insurgent force was annihilated.

Friend of India May 23.

GUALIOR.

The Gualior Durbar has been thrown into a state of consternation by the unexpected arrest of Gouparry, the father of the Regent Baee by order of Mr. Hamiltan, the resident at Indore. He is to be sent as a state prisoner to Asseerghur. Nothing treasonable, nothing dangerous was found upon him. He is described as a great simpleton, and far too timid to be a traitor.

He is arrested on the charge of having stirred up the Malwa people to mutiny Before this prostrate Durbar had recovered from its surprise, the residency Moon-shee appeared at the council and read aloud a Khureetch from the Governor General, the purport of which was that Boorhanpore, the capital of Candesh, the wealthiest town in Sindia's dominions, must be ceded to the British Government. Immediately after, information was received from the Amil that the British Govern. ment had already taken possession of the Town, even before a formal surrender

The ministers present protested against the seizure, as directly contrary to the last treaty, but the Moonshee advised the assembled chiefs to yield to invincible necessity, and his eloquence is said to have prevailed, and a chit was signed relinquishing to the Governor General, the only manufacturing town of Raj!!! What cordial support may we not expect from the Gualior state, if we should meet any check across the Sutlege in the present temper of our sepoys .- ib.

SCINDE.

The Bombay Times of the 11th gives us particulars of the reversewhich a small detachment of our troops has suffered in Belochistan. It appears that Captain Tait and Lieut. Fitzgerald followed the enemy to their strong hold at Poolajee, which they found fortified and defended; they attempted to force the gate at noon-day, but were obliged to retire with the loss of ten men killed and twenty wounded. Lieut. Bruce was the only officer hurt—ib.

சாஸ்திரப் பள்ளிக்கூடத்திற் கற்ற மாணுக்கநக்த.

சன் மார்க்க நெறியின் றி யாதோர் பயனுற்ற நடையுமுண்டா கமாட்டாது. இந்த நெறியே சனங்களே ஐக்கிய சம்பர்தம்பண் ஹு இறதாயும், மனிதர் ஒருவரிலொருவர் கன்னம்பிக்கைகொள்ளச் செய்திறதற்குப் பிரதான காரணமாயும் இருக்கின்றது. கல்வியி ல் அத்க கிரேஷ்டமும் நாஞவித யோக்கிய விற்பன்னங்களுமுள்ள அனேகர் இஸ்திரமான நன்னெறியில்லாமையால், தங்கண இழுவு படுத்திக்கொண்டார்கள். இவர்கள் தம்போலொத்த கெறியற்ற மனிதராற் கணப்போழுதில் ஒழிக்குபோகுஞ் சிர்த்தியை அடைக் தாலும் இவர்களுடைய பெயரோ மங்காமல நாகியிலேறின் துற் கந்தம்போவிருக்கும்.

உலகத்தில் அனேகவித சன்மார்க்க முறைகளுண்டு—தெய்வப க்தி அல்லது தெய்வ பயத்தில் ஸிதிரப்படாத சகல முறைகளேயு க் தொஸிகாரம்பண் ஊகிறும். கம்முடைய கருத்தின்படி, தெய்வ பத்துண ஒழிந்த மற்றெவரும் தம் சன்மார்க்க செறியிலிஸ்திரப்ப டா தவர்களாயிருக்கக்காண்கிறேம். தெய்வ பக்தியில்லா நவொரு வன் தெய்வ பத்தர்க்குச் சமமாக அல்லது மேற்பட ஓர் குறித் த சன்மார்க்க முறையில் வழுவாதொழுகுவதுண்டு. ஆனுவஞ் க யேச்சையினு அண்டாகுர் தடையே அவறுடைய நடைக்கு மூ லா தாரமாயிருச்சின்றது. அவன்றனக்கு நயம் வருடெமென்று காண் கிறதினுலேதானே சேன்மார்க்குடைய் இருக்கிறுன். ஆனுலூக் தன் னாயமேயவனுடைய நடையின் முழு அபிப்பிசாயமாயிருக்கின்ற து. அவனுச்சு வேறெரு கோக்கமுமில்லே. துன்மார்க்க எடையி தைவ் அவன் தனச்சூப்பய அண்டாகுமேயாகில் முக்தின என்னெறி பை விடீடுத் தான் னெறியில் நடப்பான். அவனுடைய நெறிகள் கிவேயில்லாமற் றனர்வுற்றிருக்கின்றன. அவனுக்குச் சோ.சுண வரும்பொழுது விழுந்தபோக்குன். இப்படிக்கொத்தவர்கள் தா ங்கள் பசாகியமாய்த் தன்னுங் குற்றங்கண இராகியமாய்ப் பல மூ றையுஞ் செய்து வருகிறார்கள். இதிஞல்த் தெளிகிற தென்ன வெனி ல்—இவ்வித திமைகளேச் சன்மார்க்கத்திற் பிரீதிகொண்டதிறைலல் ல—பறப்பேர் தம்மை இகழ்வாரென்றச்சத்திருல் விட்டுவிடுகிருர் கள். ஒரு திய்க்குணம் வேறெரு தியீக்குணத்தைப் பல முறையும் அடக்கிக்கொள்ளும்படி கடவுள் புத்தியாய் விதித்திருக்கிறுர். உ தாரணமாக—பணவாஞ்சை அவனுடைய காமம், குரோத முத வியவற்றையடக்கப்பண் ஊும். அல்லது அவனுடைய காமமுற் சுரோதமும் அவனுடைய பணவாஞ்சையை அடக்கப்பண்ணும். இவ்விதமாய் அவனுடைய இருதயம் பிரியமாய்ச் செல்லும் பொ ல்லாங்கில் அத்கப்படாமவிருக்க ஏதுவாகிறுன். ஆதலால் நமக்கு த் தெளிவுறத் தோற்குவதியாதெனில், இப்பெயர்ப்பட்ட நி வய ற்றதம், வையுலொபமுள்ளதுமான அஸ்திபாரத்திற்றங்கியிருக்கு ஞ்சன்மார்க்கப்போல்கள் உண்மையான பொருளல்ல ஆஞல அவை ஆசிக்கப்படத்தக்க பொருளின் நிழவாகவே இருக்கினற ன. காத்தருக்குப் பயப்படுதல் ஞானத்திரைம்படுமன்று ஞானி சொல்லுகிறுன். இதுவே சேன்மார்க்கத்திக்கும் ஆரம்பம். உலக த்திற்கு ஞானியானவர்கள் இம்மொழியை நளினம்பண்ணி இதமூ டாகளுக்கு மாத்தியமே தூமையான சுகுணமென்பார். வர்கள் நுப்படி நளினம்பண்ணட்டும்— ஞானி தனக்கே ஞானி— ஆகையால் நகைப்பவர்கள் தம்சிதடத்தனத்தைச்சுமக்கவேண்டு ம்.— இந்தஞானம்மூடதுக்கெட்டா து—ஆனுறும் உணர்வுற்றவன் அதைப் பகுத்தேற்வான். அவனிறுள்ள சிதய்வபத்தியிலும் மனித படிடுமிவ்வளவு குறைவானதோ அவ்வளவாய்ப் பரத்துக்கடுத்தப யங்காமான சத்தியத்திலும் இகத்துக்கடுத்த மாய்கைப் பொரு னிற்கொள்ளும் ஆணச குறைந்தருக்கும். தனது கிருட்டிகருக்குள் கணக்குக்கொடுக்கவேணுமென்றா நம்புகிற மனிதன் நன்னமை—அ

ள்ளவளுயிருக்க மகா பாரமான கியாயமுண்டென்றெப்பொழுத ங்கொண்பால். மனிதனுடையை தீர்ப்பை அடைவது அற்பகாரிய மென்றவன் உணருவான். மணிதும அல்லக்கடவுமு எப்படிப் பி ரியப்படுத்துவதென்பதே அனுதினமும் கேட்கும் பெரியகேள்வி. அவன் இந்நெறியிளுவியற்றப்பட்டுவருமளவில் மனிதனிலுங்கட வுள் எவ்வளவு பெரியவராயிருக்கிறுரோ அவ்வளவதிகமாய் மனித னுக்குப் பயப்படுவத் அர் தேவ சித் தத்திற்கிசைய நடப்பதே பெ ருடையாய் அவனுக்குக் தோற்றும்—மனிதனுக்கஞ்சு அவன்கொ ண்ட சோக்கத்தை விடுவதுமில்ல—அவர்கள் அவருடைய தலைய சத்தியம் தரும்மென்பவைகளே விட்டு வழுவிட்டோகச் செய்வது மில் 20 — இச்செறியிவில் தெரப்பட்டிருக்கு மொருவன் அயோக்கிய ்படுவதேயில்லே. எவ்விதமான இடையூறுவந்தாலும்வனுத்தம மானதையே செய்வான். இவ்விதமானவர்கள் தான் யோடூசப்பு, மோசே, தானியேடுலென்பவர்கள்.— இவர்கள் மகா சோதினபா ன காலத்திற்றங்கள் உத்தமத்தைக் காத்துக்கொண்டார்கள். இ வர்கள்கொண்டு நடந்த நெறியே உலகத்தில் நேரிட்ட சகல வில் லங்கங்குளையும் விலக்கப் போதிய காவலாயிருந்தது. இந்நெறி தெய்வபத்தியிலு அதிபற்றியிருக்கதை — காணமில்லாத போத்தி ப்பாரின் மணவியின் கைக்கு யோசேப்புத் தப்பி ஒடுகிறபொழுது இந்தப் பெரிய பாநகத்தையும் பாவத்தையுங்கடவுளுக்குவிரோ தமாயெப்படிச் செய்வேனென்றுக் —மோசே பார்வோ இடைய அரண்டு கோயின் கனத்தைத் தேள்ளிச் சற்றுக்காலம் பாவத்தின் ச ந்தோஷ்த்தை அனுபவிப்பதிலும் கடவுளடியாருடன் உபத்திரவ த்தை அனுபவிப்பதுத்தமமென்ற தெரிக் தகொண்டான். தா ன்யேல் தனக்குப் பயங்கரமான மரணம் கேரிடுமென்றதிக்தா ஹ க் தேவேணுக்குக் கிழ்ப்டடியுதவிலு அதியாயிருந்தான். இவர்கள் தற்காலத் தமகாவுள்ளத பிரபவியமான இராச்சியங்களில் நல்ல வுத்தயோகங்களில்த் தெரிம்தைகொள்ளப்பட்டவர்களாய்ச் சத்தி யகடவுளில் நம்பிக்கை வையா தவா கன் கையிஞுலத் தங்கள் மே ன்மை, சிலாக்கியமென்பவைகளின் பயண அடைந்தபடியிஞும்ல இவர்கள் உத்தம் குணத்தின் பலின இதத்திறுமடைந்தார்கள். இவர்கள் கோலடியில் நடக்கிற ஒவ்வொருவருக்குக் நீதியான பலன் கிடைக்கும். இதுவே உலகத்திற்குக் கனமும் ஈம்பிக்கையுமானவு த்தியோகத்திற்கு திச்சயவழ்—இனிவரும் நித்தியாகக்தத்திற்கு மெல்லாமி துவே ஒன்றுன மெய்வழி.

ஆகையாற் சேவியத்திலையர்ச்சியடையவும் இனிமேலும் நல்ல ப ந்கைப் பெற்றுக்கொள்ளவுக் கீங்கள் விரும்பினுல், உங்கள் சன்மா ர்க்க கெறிகள் தெய்வபக்தியிலும் அல்லதா தெய்பபையத்திலும் இஸ் தேரப்பட்டவைகளாயிருக்க வேண்டும் - இதுவே உன்னேச் சோ 2வ யிவிருந்து விலக்கிக் காத்து உல்னெசமானுள்ளே உண்மையும் நே ர்மைபுமுள்ள உத்தமனேன்று தன்னம்பிக்கையையும் உன்னில் வை க்கச் செய்யும்— அவ்வெசமானன் நெறியற்றவஞுயிருந்தா அம் உ ் னி ஹள்ள ஸிதிபமான கன் னெறியைக் கண்டு உணினக் கனமாய் (இன்னும் வரும்.) எண்றுவோன்:

இந்துமத வேடக்கு ஃவு.

சைவசமயத்திற் கிசேஷு—சாயிருப்பவர்கள் தேந்கள் சமயத்தி நீசாட்கி பெறவிளம். பெய சாஸி தொங்களின் கோடீபாட்டைத் தோற ந்த சத்தியத்திற்கும் சுபாப அறிவிற்கும் ஒப்பி தமான நவணீதக் கோட்பாடுக்காக் தம்மூப்புக்கையுக்குக்கொள்ளுகிறுர்களென்பத ற்கு தாரணமாகப் பின் இல் வருவதை வாகித்துப்பாருங்கள். சை வசமய சாத்திரத்துள் பிரம, சத்திரிய, வைகிய, சூத்திர என் தும் நான்கு வருணரும் முறையே பிரமாவின் முகத்திறும், பு யத்திலும் அமையிலும் பாதத்திலும் இருக்குற்பத்தியாஞர்க டுள்ளுக் கூ றப்படுதென்றது. ஆறுலோம் இதற்குமோறுக் கைசைவசமய கோட்பாடுகளை கிடைந்து ம்பொருட்டு தித்த ''பூபணசர் திரன்'' என்ற வட்பாயிற் பத்திரிகையை ஈடாததுபவர் செரல்வதாவது, கிருட்டி, ஸ்திதி, சங்காரமாகிய மூத்தொழிற்கும் வல்லபராகிய க டவுளாதியிலொருவரைச் கிருட்டித்தாரென் அம் அவரிவிரும் தை உ லகத்தின் கண்தோன்றும் பற்பல வருணைத்தவர்களும் உற்பத்தி யாஞர்களென் அம் அவரவர் ஏற்பட்டுச் செய்யும் தொழிலிப் பற் றிச் சாதிபேதமுண்டாயிற்றென்றாஞ் சொல்லுகிறா.

சாதிபேதத்தையுஞ் சனருற்பத்தியான வரலாற்றையும் பற்றிச் சகலருக் தணிக்கெறும் த்தக்காட்டின கோட்பாடுகளே இவர் த ன்னுவதென்ன கியாயத்தையிட்டு? இவர் சைவசமயாகமத்திட்

சிவவற்றைத் தானிணத்தபடி தள்ளவுஞ் சிவவற்றை மேற்கொ ள்ளவும் இவருடையை கினேகிதார் சம்மதிப்பார்களோ? அப்படிச் சம்மதிப்பதாண்டாளுள், ஆகமசாத்திரங்களிறும் இவர் சொல் லே துலுக்கொண்டதென்பதை அவர்கள் காணவில்லயோ? ஒரு பங்கு அசத்தியமுள்ளதாகுல், மஹபங்குகள் சத்தியமுள்ளவை களென்பதற்கு அத்தாட்சுயென்ன? சைவசமயாகமிகள் இதி காரியத்திற் சுதாடிஞல், அல்லதை தாங்கள் குறித்தெழுதும் ஒரு விஷ்யத்தை விளங்கிக்கொள்ளா திருந்தால்—பின்னே அவர்க எழுதின மற்றம் விஷயங்கணச் சனங்கள் ஒப்புக்கொள்ளுவார் களென்றெண்ணுகிறதற்கு அவர்களுக்கென்ன டியாயமுண்டு?

அவர்கள் புவனு, வானசாஸிதிரங்களோயும் மற்றும் இதிகாசங்க ு கோயும் பற்றி எழுதின் காரியங்களைல்லாம் முற்றாக் தடுபறையாய் இருக்கில் றன — மேறும் மேற்கொல்லிய ''பூரணை செந்தொன்'' என்ற பத்திரிகையை நடாத்துபவர் சாதிபேதத்தைப் பற்றிப் பேசும் பேச்சுச்தும் சாதிபேதத்தைப்பற்றி ஆகமஞ் சொல்அம் முறைக் கும் வித்தியாசமுண்டாயிருப்பதாற் சகல ஊர்களிலும் வாசம் பண்ணப்பட்ட புத்தி விவேகத்திற் கிரேஸ்டசாயிருப்பவர்கள் இ பீடுபோதானே சுக்லரும் ஓரிடத்தில் வட்தை கூடித் தேங்கள் பரிசுத் த ஆகமங்க‱ ஆராய்ச்சி செய்து அவைகளில் எப்பகுதி சத்திய மென அம் எப்பகுதி அசத்தியமென்றைம் வரையறுத்துச் சணங்க ஞைக்கு மன்னட்பிக்கைகையைக் காடுடவேண்டோமோ? ''பூரணசந்திர ன்" என்ற பத்திரிகைக்காரன் தான்கூ அகிறபிரகாரம் இந்துசம யக்காவலனல்ல, அவர் இந்தைசமய சாத்திரத்தைக் காவல்பண் ணுமல் அதற்கு விரோதமாயிருக்கும் விஷியங்களையே காவல் பண் ணுகிறர்—அவருக்குக் காவல்பண்ணத் தெரியா துபோகுல, தெரி ந்தவர்களிடத்தில் விடவேண்டியது -அல்லது-நான் சைவசமயசா த்தோக்கோட்பாட்டிற் கிலதப்பிதங்களாக் கண்டு பிடித்தேன். அ வைசன் யாதென்பதைச் சனங்களே அறிந்துகொள்ளட்டுமென்று சொல்விப்போடவேண்டியது.

யாழ்ப்பாணம்.

யாழ்ட்பாணத்தைச் சார்ந்த வன்னிக்குறிச்சியிற் கொஞ்சநா ளேக்குழுன், ஈடும். யானேகள் கொல்லப்பட்டன. ஒவ்வொரு யா ுகைகும், யிடு. சிவிங்குவீதமாய் நஃ கொடைகொடுக்கப்பட்டது. கொஞ்சநாணக்கு முக்கோ மன்ஞரிலும் அனேகந்தொகையான யா?ணகள் கொல்லப்படடன. பசீசிலப்பள்ளியிற் காட்டுக்குள் ளே நடமாடும் யாடுகளோக் கொல்அதிறவர்களுக்கு, ஒன்றுக்கு நை. பவுணும். மெடு சிவிங்கு வீதமாக நன்கொடை கொடுக்கப்படு~~வ~~ ன்றன. அதின் மூன்று பவுண் தோட்டஞ் செய்விக்கிற துரைமா ரும் பதினக்து சிவிங்கு கொவரணடேக்தாருங் கொடுக்கிறுர்கள். யா?னகள் கொல்லப்பட்டதென்பதற்கத்தாட்சியாக யா?னபின் வாலேவெட்டி யாழ்ப்பாணுக்கச்சேரிக்குக்கொண்டுவருக்றுர்கள்.

கொழம்பு.

கொலோனியற் சக்கிடுத் தாராயிரும் த மெஸ்தர் அனிஸ் து.மு.த் தர் வருத்ற அற்பகி மாதத்திற்றமது உத்தியோகத்தை விட்டுவிடு வாரென் அம் அவருடைய இடத்திக்குச் சீமையிவிருக்தொருவர் வருவாரென்றுமொரு நிச்சயப் பேச்சுண்டு.

கோதாரி வியாதி.—பிறுகிட்ட தேஅாசா ம் ஆண்டிற் கோதா ரிவந்தவர்கள், காரசாக போர் — செத்தவர்கள், காரகுஎ.போர். சென்னம்மை பெரியம்மை — இவ்வாண்டிலே சின்னம்மை பெரிய

ம்மை வந்தவர்கள், காடிக்க போடமரித்தவர்கள், சுகூ. பேர்.

திண்டிக்கல்.

த அரசுசம். வருஷம் வைகாகிமு. மகதி . ஒய்வுகாளில் இண்டிக் கல்அக்கு அடுத்த மணப்பாரைக்கிராமத்திற் கத்தோவிக்கக் குரு வாயிருந்த இராசரிஷ் என்ற சின்னப்பர் என்பவரை ஆண்டவர் இராச்சியத்துக்கழைத்துக்கொண்டார். பிராயம், கூடு.

சென்னபட்டினம்.

சென்றுபோனேவ்ருடம், ஐப்பகிமோதம் சென்னபேட்டினைத்தை விட்டு அமேரிக்காவுக்குப்பயனம்புறப்பட்டுப்போன சங்கைபொ ருந்திய கந்சிங்கு ஐபர்/அவர்கள் (Rev. Samuel Hutchings) இ ந்தவருடம் பங்கு ணிமு, மஎ. தேதியிலே சரீபசௌக்கியத் துடனோ லைண்டேன் நகரியிலே போய்ச் சேர்ந்துவிட்டார். அவ்விடத்தலே அவருக்கொரு புத்திரன் பிறக்தான். இப்பொழுது அவர்கள் அ மேரிக்காவிலே போய்ச் சேர்ந்துவிடிவார்களென்று நம்புகிறும்.

POET'S CORNER.

THE VILLAGE SCHOOL MASTER [By Goldsmith.]

Beside you straggling fence that skirts the way, With blossomed furze, unprofitably gay, There, in his noisy mansion, skilled to rule, The village master taught his little school; A man severe he was, and stern to view, I knew him well, and every truant knew; Well had the boding tremblers learned to trace The day's disasters in his morning face; Full well they laughed, with counterfeited glee, At all his jokes, for many a joke had he; Full well the busy whisper, circling round, Conveyed the dismal tidings when he frowned: Yet he was kind, or if severe in aught, Yet he was kind, or if severe in aught,
The love he bore to learning was in fault;
The village all declared how much he knew,
'T was certain he could write, and cypher too;
Lands he could measure, terms and tides presage,
And e'en the story ran that he could gage:
In arguing too, the parson owned his skill,
For e'en though vanquished, he could argue still;
While words of learned length, and thundering sound,
Amazed the gazing rustics ranged around;
And still they gazed, and still the wonder grew,
That one small head could carry all he knew:
But past is all his fame: the very spot
Where many a time he triumphed, is forgot.

THE CHARACTER OF JESUS.

WE find in the life of Jesus a union of qualities, which had never before met in any being in this earth: We find embodied in his example the highest virtues, both of active and contemplative life. We see united in him a devotion to God the most intense, abstracted, unearthly, with a benevolence to man the most active, affectionate, and universal. We see qualities meet and harmonize in his character, which are usually thought the most uncongenial. We see a force of character, which difficulties cannot regular an energy which calamity cannot relax. a ter, which are usually thought the most uncongenial. We see a force of character, which difficulties cannot conquer, an energy which calamity cannot relax, a fortitude and constancy which sufferings can neither subdue nor bend from their purpose, connected with the most melting tenderness and sensibility of spirit, the most exquisite susceptibility to every soft and gentle impression. We see in him the rare union of zeal and moderation, of courage and prudence, of compassion and firmness. We see superiority to the world without gloom or severity, or indifference or distaste to its pursuits and enjoyments. In short, there is something in the whole conception and tenor of our Saviour's character so entirely peculiar, something which so realizes the ideal model of the most consummate more culiar, something which so realizes the ideal model of the most consummate morabeauty; something which so realizes the ideal model of the most consuminate moral beauty; something so lively, so gracious, so venerable and commanding, that the boldest infidels have shrunk from it overawed, and though their course is otherwise desperate, have yet feared to profane its perfect purity. One of the most eloquent tributes to its sublimity, that was ever uttered, was extorted from the lips of an infidel: "Is there any thing in it," (he exclaims) "of the tone of an enthusiast or of an ambitions sectary? What sweetness, what purity in his manners, what touching great in his internations, what devaluation in his margins, what prosiast or of an ambitions sectary? What sweetness, what purity in his manners, what touching grace in his instructions, what elevation in his maxims, what profound wisdom in his discourses, what presence of mind, what skill and propriety in his answers, what empire over his passions! Where is the man, where is the sage, who knows how to act, to suffer, and die, without weakness, without ostentation? When Plato paints his imaginary just man covered with all the ignominy of crime, and yet worthy of all the honours of virtue, he paints in every feature the character of Christ. What prejudice, what blindness must possess us to compare the son of Soproniscus to the Son of Mary! How vast the distance between them! Socrates, dying without pain and without ignominy, easily sustains his character to the last; and if this gentle death had not honored his life, we might have doubted whether Socrates, with all his genius, was any thing more than a sophist. The death of Socrates, philosophizing tranquilly with his friends, is the most easy that one could desire; that of Jesus, expiring in torture, insulted, mocked, execrated by a whole people, is the most horrible that one can fear. Socrates, when he takes a whole people, is the most horrible that one can fear. Socrates, when he takes the poisoned cup, blesses him who weeps as he presents it. Jesus, in the midst of the most dreadful tortures, prays for his infuriated executioners. Yes, if the life and death of Socrates are of those of a sage, the life and death of Jesus are wholly divine.

ANECDOTE OF GEORGE 111.

It is related of George III. that when hunting near Windsor, once, with his characteristic tenderness of feeling, he relinquished the enjoyment of the chase, out of compassion to his exhausted horse, and gently riding along through an avenue of the forest, was led by the cry of distress to an open space, where, under enue of the forest, was led by the cry of distress to an open space, where, under a branching oak, on a little pallet of straw, lay a dying gipsy woman. Dismounting and hastening to the spot, his majesty anxiously enquired of a girl who was weeping over the sufferer: "What, my dear child can be done for you?" "Oh, Sir, my dying mother wanted a religious person to teach het, and to pray with her before she died! I ran all the way, before it was light this morning, to Windsor and asked for a minister, but no one could I find to come and pray with my dear mother." The dying woman's agitated countenance bore witness that she understood and felt the cruel disappointment. The king,—O lovely lesson for kings!-exclaimed: "I am a minister, and God has sent me to instruct and comfort your mother." Then seating himself on a pack, he took the hand of the gipsy woman, showed the nature and demerit of sin, and pointed her to Jesus—the one all-suffi-

cient Saviour. His words appeared to sink deep into her heart; her eyes brightened up; she smiled; and while an expression of peace stole over her pallid features, her spirit fled away, to bear a precious testimony before the King of kings of that minister's faithfulness to his awful charge. When the party, who had missed their sovereign, and were anxiously searching the wood for him, rode up, they found him seated by the corpse, speaking comfort to the weeping children. The sequel is not less beautiful. I quote the words of the narrative. He now rose up, put some gold into the hands of the afflicted girls, promised them his protection, and bade them to look to heaven. He then wiped the tears from his eyes and mounted his horse. His attendants greatly affected, stood in silent admiration. Lord L. was going to speak: but his Majesty, turning to the gipsies and pointing to the breathless corpse and the weeping girls, said with strong emotion: "Who, my Lord; who thinkest thou, was neighbour unto these?"—Charlotte Elizabeth.

MEANNESS AND GENEROSITY.

MEANNESS AND GENEROSITY.

A Roman army besiged a city of Greece. All the children were under the superintendence of the school master, who daily led them out the walls of the city. One day he led them to the Roman camp and delivered them up to the general saying: "With the children I deliver up the city; for their parents and friends cannot survive the loss." The Roman General replied: "Base traitor and wretch! I despise your mean act. I will not take the city by base means." He then bound his hands behind him and put scourges into the hands of the children, and directed them to beat him back to the city. In the mean time, their parents and friends were frantic with grief at their loss; but at length they beheld them returning driving their traitor before them. Joy and admiration filled their hearts, and they exclaimed: "Our enemies are kinder than our friends, we will no longer contend against such kind enemies;" and immediately delivered up the keys of the city to the Roman General, who returned them, saying that he wished not to take advantage of an enemy and marched away his army.

PHENOMENA OF SOUND.

PHENOMENA OF SOUND.

In the Arctic regions, persons can converse at more than a mile distant, when the thermometer is below zero. In air, sound travels from 1,130 to 1,142 feet per second. In water, sound passes at the rate of 4,708 feet per second. Sound travels in air about a mile for every six pulsations of a healthy person, at 75 in a minute. Sounds are distinct twice the distance on water that they are on land. In a balloon, the barking of degs on the ground may be heard at an elevation of three or four miles. On Table mountain, a mile above Cape Town, every noise in it, and even words, may be heard distinctly. The firing of the English on landing in Egypt, was distinctly heard 130 miles on the sea.

	^				0
01	न	10	T	T.	10
24	CUA	1.20	NAME OF	9	-

E. Date		வாதம்.	நட்சத் திரைம்		88.		யோகம்.		க்ரணம்.	
28	ພຄ	Qa	G E	m 111	5	2.67111	di-	2 6 11	தை	e_#11
29	w_g	#	ero .	1	æ	2-61	₫ ~~-~~	2 W1	ഖ	2.81
30	மக	ஞா	5	Ga	0	w&111	B	யிரு1	U	₩ © 111
Ju	LY.	_		1 - 5, 1		4 1 1 1 1	4	-	AL 3	
1	20	8	2.	66	S	w)111			# 64	wiii
2	2 #	Q#	8	@ m11	5	Æ111	മെപ്പ	1到图像	கர	€#-111
3	22	4	-91	⊕ ₲ 1	B	₩111°	3	6 € 11	ചി	6 111
4	2 IIn	ഖ	æ	டு ச1	#	# 111	2	# e9/11	பா	£111
5	உச	Qa	46	G#11	u	111	#4	₽#1	தை	111
6	2.6	æ	2	G # 111	9	#11	Ger	சடு	ഖ	# 11
7	₽ 5	ஞா	GT	சோய	ஸ	mi	21	##111	L	#5 l
8	20	· S	GI	# 11	2	dfir 1	€F-	சடுப்	கவு	# J
9	29	செ	2	w	15	ω1	B	##11	கர	ω)
10	2.5	ч	עם	w #	5	ம் ச111	Œ5	# 4	ഖ	ம் ச111
11	mw	வி	கா	2211	9	மக்111	ď	##11	UF	ம் கூய
12	ம . க	Qa	Gor	2 9111		2.0111	0	@ W111	தை	e. #11
13	me_	£	LÓI .	6 # 11	0	உக	The same of the	@#11	ഖ	2.5
	100000000000000000000000000000000000000		்சு ம் க		5 T LG		100	உல்.	தற்க <i>ம</i>	_க் சவி.

CONTENTS

ĸ				
	Beschi's Spiritual Instructi	on	1	101
j	Cural	2		102
l	Pancha-Tantra-Katei	-	1	ib.
ı	Progress of the Bible		1	ib.
۱	Meanness and Generosity		103,	108
۱	Anecdote of George III.	-	103,	108
I	Ostracism			103
ļ	To Educated Natives	-	104,	106
١	Jaffna friend-in-Need Soci	iety	100	104
١	Progress of Light -		104.	107
1	Division among the Brahm	ins	of	
ł	Bombay -		44	104
ı	Sprand of the recent panie	te	Ma-	

dras to the Provinces Alarm of the Papal Government Death of Rev. G. H. Apthorp

Death of Rev. Ebenezer Daniel 106 Summary of Eng. Intelligence
"Tamil Intelligence Poetry-The village school Master The character of Jesus Phenomena of sound ib. Panchangam ib. 109 Satirical Poem Roman Catholic Miracle ib. Criticism of an answer to an Arithmetical Query

Answer to Arithmetical Queries

Arithmetical Query

Answer to Arithmetical Queries

The Etymology of the word News 112

Notices

Notices ib. | Notices

SUPPLEMENT TO THE 2 BUSING STAR.

சு. புத். சந். லக.] சூஅரசச எரு. அனி மு. லக. கேதி வியாழக்கிறமை, Thursday, June 13, 1844. [Voc. 1V. No. 11.

தானக்குப்பி—சாத்கள் மானச்சாத்திரம் [Satirical Poem on the superstitions of the Hindus.]

- ஞெஞ். அந்தநிலத்தைப்படைத்தவணேயதற் கப்பாவானதையும் படைத்தான் அந்தநிலேமுனக்காகாட்டாலதற் க⊕த்ததாகுமோ ஞானப்பெண்ணே.
- ஞகு. அநேதநிலத்தையுடிபிந்ததிலத்தையும் ஆண்டவள்செய்ததநியாமற் றந்தநிலத்தைப்பழித்தாக்காவினித் தநிப்பதெங்கமு ஞானப்பெண்ணே.
- டு எ. அந்தநிலத்தைப்படை த்சவஞ ரதற்கப்பாலானதைச் செய்தவஞர் அந்தநிலமதமிர்தநிலமதுர் தந்தவஇஞன்றல்லோ ஞானப்பேண்ணு.
- நு. நில்யேதுக் சதவும் பிடுங்கியது நின்றநிலு தப்பி வேறிடத்தில் மூல்வதன்றி `ய கட்டு நாமைதில் வாழ்ந்திருப்பா யோ ஞானப்படிண்கோ.
- ஒகை பாராதசாஸிதிரங்கள் பார்த்தும‱ பத்திர்மாய்க்கட்டிச்கொண்டவர்க சாரார்சாவற்றிருந்தார்களதை யறிவிப்பாயடி ஞ∶னப்பெண்ணே.
- குலை. குதாத®ப்புக்குழைக்குப்பக்கமாய் கூடுடியக்கினிமூஃவிலே மாசாலத்தாடன் வைத்து≛்கொண்டைதான் மார்க்கமேதோக்கு ஞோனப்பெண்ணே.
- கு**கை. அ**க்கினிமூல் மையைவல் ப**ெ**ற்றில் ²ணை யட்டதிக்கி ஹெஸ் எமூல் பிலே **பி**க்கஅடுப்பிட்டுச்சோ நாசமைத் தோல் வேகமாட்டாதோ ஞானப்பெண்ணே.
- து உ. தொக்காய்ச்சர்றா நடந்து வந்து அந்துச்சூட்சு செண்டகச் சா இகட்கு அக்கினி மூ ஃபிலைபிலி நுக்கு தோ அல்லைவே வென் அபார்ஞா னட்டு பண்டேணு.
- கொரு. வீடுதானோகன்மையுக் தின்மையு டுமெய்யாகச் செய்தாவி கோத்தாக்காற் பாடுபெட்டு கொப்பின் ஒருடு தெய்வந்தைப் பணிக்து நிற்பதேன் ஞானப்பெண்டேணை.

கூ. சாத்கள் மரத்துக்கஞ்சுதல்.

- சு சு. வீட்டுப்புற ந்திலிலவுடைத்தால து வெடித்துப்பஞ்சுபறக் தாப்போற் கூட்டியசெல்வமுடிப்படிப்போடெனக் கூறுவதேதுத்து ஞானப்பெண்ணே.
- குகை. முத்திரிகைகைவைத்தவன் சாவனன்று கடீடி மூடர்சொன்னசொழிகேட்டி தந்தோக்காரரேண்டகச் சாதிகள் தள்ளிப்போட்டாரடி ஞானட்டெண்ணே.
- சுசு. மூகீதிரிகை தா தூ டூகீசோல் அடென்று லக்த மூகீதிரிகைக்களியின் சசத்தை பொக்தவி தமுனக்காசீர்பா தடுமென் நிட்டா தூன்குரு ஞானப்பெண்டுகை.
- குளை. முந்திரிகைகைப்பட்டையை கைக்கைக்கை முக்கியவெள்ளுமே அட்சொல்லாம் சுந்தோஷேத்து டேன் வாழ்ந்தாருப்படைதைச் சேந்தோரும் ஞானுப்பெண்ணே.

கூஅ. முந்திரிகை கைவைத்தவன் செத்தாக்காலந்த முந்திரின் கலைய் காதபோக்சென்லாம் இந்தவுல் கத்திருந்த ≀ரோஅன்த பெண்ணிச்சொல்லமு ஞானப்பெண்ணே.

. For the Morning Star. ROMAN CATHOLIC MIRACLE.

MR. EDITOR: I have a piece of information for the Catholic readers of the Star, to which I ask their close attention. If they will look at a map of Europe, they will see, at the southern extremity of Italy, the kingdom of Naples, including the island of Sicily. This kingdom has a population of some five millions and a half, all Catholics; the great city of Naples near half a million. In the cathedral church of this city lies buried the body of St. Januarius, a martyr of the fourth century; but his head, and two vials of his blood, caught at his execution by a pious matron, as the tradition is, are preserved in a separate chapel. Once a year the citizens assemble to behold the far famed miracle of the liquefaction of this blood. Accounts of this miracle may be found in several encyclopedias, gazetteers, and other books of reference; also in numerous books of travels and letters from residents in Italy. Indeed it is almost as notorious as the existence of the city of Naples itself. The following account of it I take from that very respectable work the Encyclopedia Americana, volume 7th, page 171. Of this work a few copies are probably accessible in Jaffna, Madras, and other places in Southern India.

"Of this blood the people of Naples assert, that as soon as it is brought near the head of the saint it begins to flow, however hardly congealed it was before. A trial is made every year, on the first Sunday of May. It is believed that the patron saint is particularly propitious if the blood moves briskly in the vials, and appears of a clear red; while the opposite is regarded as presaging some ill to the country. Sometimes two or three days elapse before the blood becomes liquid. It is in a bottle which stands upon the altar, and is lifted, now and then, by a priest, to show to the people whether it has become liquid or not. If it has liquefied, all throng to the altar, and, kneeling down, kiss the offered bottle, and then the priest presses it against the heads of the faithful. It is said that when the French occupied Naples for the first time, the blood would not become liquid. The French general, fearing a disturbance among the people, sent to the archbishop, intimating that if the saint's blood did not soon run, the archbishop's might. The saint had compassion on his servant, and the miracle took place in due season."

Let the Catholic reader take particular notice, that I do not now call this a false miracle; I only wish to call his attention to this proposition. That there is no middle ground here; that is, that this is EITHER an exceedingly great and marvellous miracle, or ELSE it is a most abominable piece of deception. We must rest in one of these extremes; there is no place for the sole of our foot between.

Let us for a moment contemplate two classes of consequences that flow from this proposition. This is a true miracle, or it is not. First we will suppose it is a true one. Then it is also true, that it is a great act of God, interesting beyond expression; that it is a solemn testimony, direct from heaven, to the truth of the Catholic religion, worthy of the most sincere and hearty assent; we ought, Catholics and Protestants, one and all, to bow ourselves to the earth before it in profound adoration; it ought to attract devout admiration from all parts of the world. Does Almighty God really display his power on the altar of the chapel at Naples in a great miracle every year? Is this so? Then we cannot refrain from saying: "O stupendous condescension! highly favoured city! sacred chapel! holy of holies! Who that is able would not hasten thither to behold that venerable head, and that precious blood, preserved through the dangers and the revolutions of these fourteen hundred years! relics so holy, and so greatly beloved, as once a year to draw down from heaven a special sign of the divine favour, and no doubt a solemn pledge for their safe keeping during all future time! No rough Luther shall touch this inestimable inheritance; angels shall be there with their flaming swords!" Such must be the meditations of every sincere Catholic. Indifference is unpardonable stupidity and a crimson sin. As well might Moses have turned away from the burning bush.

ing bush.
But if it is not a true miracle, what follows? Then every Catholic will acknowledge that the cardinals, archbishops, bishops, and the dignitaries of the church at Naples who have had the direction of the ceremonies of

the chapel of St. Januarius, have for ages been playing off a most frightfully wicked trick upon the millions of that kingdom; that those dignitaries must either be infidels at heart, or else so ignorant of Christianity as to believe that God is pleased with deception; and what pastors must such be! The lower classes, (and these, at Naples, are low indeed) may believe in the miracle; but the higher classes, at least a part of them, must disbelieve, and consequently look upon the clergy with secret contempt, though it would cost them their heads to say a word. There must also be a class somewhere between, who have their suspicions, and are in a state of distressing doubt. The clergy who are in the secret must be in a most uncomfortable situation. They dare not discontinue the miracle; the people, of course, would demand the reason. If a part of these clergy should propose to reveal the trick, the rest would get rid of them by violent or treacherous means; if the whole should unite in doing it, they would bring upon themselves the fury of the populace. They must, at their peril, keep up the deception. And if there are among them any men honorable minded in other respects, how must they despise themselves and each other! and in their hearts how bitterly must they curse the knavery of their ancestors, which has handed down to them so troublesome a job of jugglery! And with what trembling they must look forward to the storm that will arise when the progress of knowledge shall bring it out to the light! And when a hoary prelate, feeling that the time is come when he must make provision for the annual performance of the miracle after his death, hands over the vials and the secret to younger priests, does he look them in the face? O pitiable condition! Who can refrain from weeping? And how is it with the multitudes of priests over the country? Are there three classes of them: one believing, another disbelieving, and a third suspecting? Which of these is the most enviable state of mind, in such a case? And what must be the state of the people? And so I might go on, inferring innumerable and terrible evils, all of which, and many more, certainly exist among the people of Naples if this miracle is not a true one; and this the Catholic reader will him-

Some reader may say: "Well, suppose it is a false miracle, what then? This does not affect my faith. The priests of Naples may be bad men, and the Catholic religion true notwithstanding." Not so; the Catholic religion is bound up in this single miracle; it must stand or fall with it. At least, this is the way men will treat it. When the English bishop Cranmer publicly exhibited to the people the cunning inside machinery of the image which they had so often seen miraculously weep, did they say: Perhaps the other miracles of the priests are true ones. No, they east away the whole. So, if we admit the Naples miracle to be a deception, we shall be inclined to suspect similar miracles performed in the neighboring city of Rome to be deceptions also. And then what will be the inference with respect to the cardinals, and the pope, who must know whether these are true miracles or not. If the small end of the wedge is admitted, the whole will follow. This is a frightful abyss for a Catholic to look into, if he tolerate the least doubt. If the Protestants are wrong at all, they are wrong exceedingly and blasphemously.

Let me again urge it upon the attention of the Catholic readers of this paper, that in this communication I have made no attack on their religion; I have uttered not a disrespectful or improper word. If they will read it over again, they will find in it nothing to prove that it is not written by a Catholic. I only inform them of the fact of the yearly exhibition at Naples, and then I insist on this proposition, which all will acknowledge to be true, and which a Catholic may lay down, as well as a Protestant: That there can be in their case no middle ground. The famous Naples miracle must either be a great wonder from heaven, or else an infernal cheat, for which no terms of execration can be sufficiently strong. And whichever conclusion we admit, it will by no means enter alone, but it will be as when a strong man forces open a door, and the whole mob of his followers rush in along with him.

[Criticism of an answer to an Arithmetical Query in No. 9.]

உங்கள் உதயதாரகை, சம். புத். கூம். சஞ். கூஉ, பக்கத்தில், (M. Anthony)எழுதிய விஞக்கணக்கிற் பிழை கண்டத ய் முத்த ணைடியாட்பிள்ள என்பவர் சொன்னது சரிட்ட. அக்கணக்கெப்ப டியெனில், விராகன், லஇ. வீதமாய் மூடிப்பு ஈ. விசாகன், கூ. வீ தமாய் முடிப்பு, ஈ விசாகன், கூ. வீதமாய் மூடிப்பு, ஈ. விசாகன் நை. வீதமாய் மூடிப்ட, நூ. விராகஃ, கூ. வீதமாய் முடிப்பு, கூ. ஆக விசாகன், ா. முடிட்பு, லிக. விசாகன், கூம். முடிப்பு, கும். மேற்ப டியார் எழுதாமல் விட்டுவிட்டது. கைமறைவியென்றமூவாகிரி யருச்சுமுள்ள சுற்றந்தானென்று தெரிந்துகொள்ளவும். இப்படிக்க

Dindigal, 26th May, 1844. G. D. Kittoo.

[Answer to an Arithmetical Query propounded in No. 8. Vol. IV.] A cubical vessel three feet deep will contain,

216 balls 6 inches in diameter 5832 balls 2 inches in diameter 64 balls 9 inches in diameter. 729 balls 4 inches in diameter

Now the solid contents of each of these five numbers of balls is the same which may be seen by multiplying the cubes of their respective diameters by the decimal fraction 5.236 and that product by the numbers respectively.

The solid contents of a cubical vessel three feet deep is 46,656 cubic in-

ches. Subtracting, 24429.0816 (the solid contents of any of these numbers of balls) from 46656, we have 22226.9184 or nearly 22227, and this reduced to gallons by dividing by 231, gives $96\frac{51}{231}$ gallons the quantity of water which can be poured into the vessel after it has been filled as stated in the question.

Madura Seminary, 2d March, 1844.

SOOPRAMANIAN.

[Answer to the Arithmetical query propounded in No. 6. Vol. IV.]

சொறதைரயம் ரூபாய். ககை. இந்தரூபா ககை. க்கும் மூன்றி லொரு பெங்காளியும் நாவிலொரு பங்காளியும் ஆறிலொரு பங்கா ளி பும் இருந்தோர்கள். இந்த மூன் ஹபேரும் மேற்படி ரூபோக்கவோ ப் பிரித்துக்கொள்வதெப்படியென்று கேட்ட விளுவுக்கு விடை,

<u>க க ச இ</u>வைகள் தனி கிஃபெ்பத்திகளாயிருச்டின்றன. னதாவிவைகளச் சமநிஃப்பகுதிகளாக்குவது செய்கைச்சூ லெகு. மேற்சொல்லப்பட்ட தனிநிஃப்பகு திகள்சமநிஃபொகுங் காலத்து

இவைகள் ஒப்பு வாய்ப பார்ச்சுங்கால் சமகிஃப்பகு தியின வாய் ச. ஈ, உ என நிற்கின்றன, மூறையே முதற்பங்காளிக்கு உக

இரண்டாம் பங்காளிக்கு நக ல் _ ந _ மூன்றுப்பங்கர மேட ளிக்கு நகை ல் இம்முறையே பங்கிடில்

இம் முப்பகுதிகளேயுக் தொகுத்தால் தொகையாக, உஎ. நக க்கு ஒன்பதெஞ்சியிருக்கின்றது. அத்தை மேற்பிரமாணவகையா ய்ப் பிரிவிடில் திரைநாகிகத்தின்படி,

மேற் பேன்னிசண்டுட@ன நாறுங்கூடுடிப், மிசு. ஒன்பதாடனே முன்று ம் கூட்டப், லஉ. ஆறுடனே இரண்டு ம் கூட்ட, அ. முறை பே, முதற்பங்காளிக்கு, மகு. ரூபா. இரண்டோம் டங்காளிக்கு லை. ரூபோ. மூன்றும் பட்காளிச்சு, அ. சூபா. இவை தொகையா க. நகை. ருபோ. மேற்பகுதிகள் க க த பங்கு இவைகளுக்குள்

பிரமாணத்தைப் பெற்றாகிற்கின் நனவென்பது எவர்க்கு ந்தெரியும். திருமங்கலம் சாஸிதிரப்பள்ளிக்கூடத்தோர் மாணுக்க 🔊 கிய

> [Arithmetical Query.] கணச்குவிறைத் தருகிறேன் கடாட்சியுங்கள்.

ஒரு கேண்பாய்க்கு மூன்றா மடைசெ**ணூன்**டு; அம் மூன்று மடைகை ளில் முதன் மடை திறந்தால் அக்கண்மாய்ப்புறவிலிருச்சின்ற நஞ் சை நிலமுற்று மூன்றேமுக்கால் காழிகையிற் பாயும். இரண்டாவ து மடை திறக்தால் ஏழரை சாழிகையிற்பாயும். மூன்றுவது ம டை திறந்தால் பதினக்துகாழிகையிற் பாயுமாகையால் அம் மூ ன்ற மடைகௌயும் ஒருமித்தாத் திறக்துவிட்டாற்றண்ணிர் மேற்ப

டி நிலங்களுக்கு **இத்த**ினை ⁶ ச**ிலைக்கு**ள்ளாகப் பாயுடுமென்**ப** என க்கநிவியுங்கள். இப்படிக்கு Dindigal, 26*th* May, 1844. C. Narainasamy Naidoo.

[Answer to an arithmetical query in No. 4th. Vol. IV.]

தற்பது தையைவர்களுக்குத்தண்டனஞ் சாமி கிருபையா ல் விண்டனம். ஐயாவே,

தங்கள், ச. புத். சை ட். சஞ். ஈகு. பக்கத்தில் ஒரு தட்டான் குல கழெஞ்சு பொன்னே நிறையறியும்படி ஒரு தட்டிலே கில கழ ஞ்சு கேற்குணயுஞ் கில கழஞ்சு பொன்ணுயும் ஒரு தட்டிலிட்ட போது தராசு சாச்சுமனில் நில்லாததைக் கண்டு வேடுறுரு குழஞ் சு கல்ல மேற்படி பொன்னிருந்த தட்டிவிட அவ்விரண்டும் கூடி எதிர்த்தட்டிற்கல்லிக்கு ஐந்திலாருபங்கும், அக்சழஞ்சு கல்லமை றதட்டிவிட அவ்விரண்டுங்க டி எதிர்த்தட்டுக்கு ஏழு பங்கோச்சு தென்றும்பின் பொன் எத்துண கழஞ்சென்றுய்கேட்ட கேள்விக் கு விடையென்னவென்றுல்,

மேற்படி தட்டான் தமாகி இரு தட்டிவிட்ட பொன் மூன்றி கழஞ்சு— எதிர்த்தட்டிவிட்ட கல இருபது கழஞ்சு— தமாசு நா ச்சமனில் நில்லா தமிமித்தியம் பொண்னிருந்த தட்டிவிட்ட கல் ஒ ரு கழஞ்சு— அவ்விரண்டும் கடி நாது கழஞ்சாகையால் எதிர்த் தட்டிற் கல்றுக்கைக்திலொருபங்காச்சுது. அக்சழஞ்சு கல்வேலை த்து மது தட்டிவிட்டபோது அவ்விரண்டும் கடி இருபத்தோர் குழஞ்சாகையால் பொன் ஒரு பெக்கும் சற்கள் ஏழு பெங்குமானதை கண்டுகொள்க.

Dindigal, 26th May, 1844.

S. Jyaloo Naidoo.

DEAR STAR.

thus:

The rules prescribed by Arithmeticians for the solution of questions in proportion (by which I mean Rule of Three Direct, Inverse, and double Rule of Three) are so numerous and unintelligible that the learner is quite at a loss to arrive at a distinct method of working these three most important rules of Arithmetic, and it is utterly impossible that any of the younger students can possibly come to a correct acquaintance with them. When I look into Mr. Joyce's Arithmetic, I see the rule of proportion distinguished into the three above divisions, under each of which are given half a dozen rules, which confusethe learner and render it extremely difficult to state the questions, particularly those under the double Rule of Three. Besides, none of the Arithmetics which fall under our command give any proof of the above rules, viz: why should we multiply the second and third terms in Rule of Three direct and divide by the first, and multiply the first and second together in Rule of Three inverse and divide by the third; and why should not we proceed in the contrary way? To facilitate the study of these rules, I beg you will allow a corner in your extensively circulated Star for the following rule, which it is hoped will, in a great measure, dispel the darkness which hangs over the minds of many young beginners of Arithmetic and remove every difficulty attendant on the study thereof.

A general Rule for the solution of Rule of Three Direct, Inverse, and Double Rule of Three.—Divide the question into causes and effects. State the question in the following manner, using x for the number sought as if it was a known quantity: viz. as the cause or product of the causes is to the effect in the first part (for each question evidently consists of two parts, the first containing the terms of demand and the other the terms of supposition) so is the cause or the product of the causes to the effect in the other. Then according to the well known property of proportion, multiply the extremes together for one side of the equation, and the means together for the other side, and clear the equation in the simplest way possible, and the value of x will be the number sought,

1. If 6 yards of cloth cost 24 shillings, what will 81 yards

The cause in the first part or case is 6, and the effect is 24; and in the other the cause is 81 and the effect is the number of shillings sought. Therefore,

if x=the number of shillings, then by the rule, 6: 24 :: 81 :x.

 $6x = 24 \times 81$ $x = 24 \times 81 \div 6 \times 20 = £16 4s$.

2. If 24 pioneers can make a trench in 12 days, what length

of time would the same work employ 9 men? In this Rule of Three inverse also let x=length of time required. Here the causes in the first case are 24; and 12 the effect is 1 trench, and the causes in the other are 9 men and x number of days and the effect is the same as in the first.

Therefore $24 \times 12 : 1 :: 9 \times x : 1$

 $24 \times 12 \times 1 \div 1 \times 9 \times x$ or x=32 days. Now, let us come to a question in double Rule of Three.

3. If 15 pecks of wheat will last a family of 9 persons 22 days, in how many days will 6 persons consume 20 pecks?

Here the causes and effect may be plainly noticed as in the last question.

Therefore $9\times22:15:x\times6:20$ $15\times x\times6=9\times22\times20$ $x=44\ days$.

This mode of solving questions saves much trouble to the learner, and it also furnishes a proof of the rule noticed above. Take for instance the first example where it was shewn.

 $6x=24\times81$ $x=24\times81\div6$. Here by multiplying the 2d and 3d terms: viz. 24 and 81 together, and dividing the product by 6, the first term, we get 324 shillings which, when divided by 20, gives £16 4s. Hence it is evident that the rule furnished by Arithmeticians is a formula reduced from the rule of propostion in Algebra. This I doubt not will impress on the minds of young men the beauties of Algebra and lead them to apply themselves diligently to the study thereof. If this rule should meet with your approbation, I hope you will not reject it.

I remain yours very truly,

Jaffnapatam, 29th May, 1844. Juvenis Discipulus.

To the Editor of the Morning Star.

We beg the Government Agent will be pleased to inform us through your columns or by any other way the practice now observed in nominating persons to vacancies and new appointments in Government service, —whether theapplicants' period of service and rank are peremptorily considered, or their qualifications. If the former, we are sorry that though some of us are of that class, yet we are so sadly situated at a distance that we scarcely get any information of the vacancies and appointments before they are filled; if the latter, it is to be much more regretted that many of us in the interior parts of the Province though possessed of talents and attainments, are for the same reason, deprived of the privilege of making timely applications.

Begging an early insertion We remain,

Jaffina, 5th June, 1844. Several interested in the affair.

அண்டமு நலவு விண்டிருளோட—வுதயதாரசைவிடு மதிபதித் தாரையே,

இந்த நல் வந்தனும் சந்ததம் தந்தனும். இதன் கிழ நாம் எழுதாள் காரியத்தைச் சற்றே தயவுசெய்து உட்கேன் உதயதாரகையிற் பதித்தச் சருவ சுணங்கட்குமறிவித்த ருளவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்கிறேம். ஒரு நாள் நான சிறிதோ ர் அலுவஃவிட்டு இவ்லூரிலுள்ள ஒரு படிப்பாளியுடையைவீட்டிற் குப் போயிருந்தேன். அப்பொழுது அப்படிப்பாளி என்பவ ர் தமது சகோதார் மூதலாயின்றுஞ்சிலை மாணுக்கருக்கு இல க்கண முதலான கில வித்தைகவேக் கற்பித்தைக்கொண்டிருந்தார். அவரப்படியிருக்குஞ் சமயத்தில் அம்மாணுக்கருக்குள் ஒருவனு க்கும் இவ்அவரத்தியாயருக்கு முண்டான விருப்பீனத் திரைவே இனி மேல் இவனுக்கு வித்தை சற்பிச்சமாட்டே கென்று அப்படிப்பா ளியும் மற்றாஞ் சிவ மதத்தவர்களுமேம்பட்டதென்று கொண்டா டுங்கந்தப்புராணம், சிவஞானசித்தியார் இன்னுஞ்சில ஆகமதா களிலுந்தொட்டு ஆணேயிட்டார். மற்றகாட் காலமேயும் நான் போனபொழுதுஅம்மாணுக்கனிருந்து வீத்தைகற்பதைக்கண்டே ன்; இது மாகா ஆச்சரியமானகாரியமல்லவா! இத்றுல் மேலோகி ய கிறிஸ் துமார்க்கம் விருத்திக்குமென்று சந்தோஷ்க்கொள்ளுகி றோகையால் உங்களுக்கிலைத் அறிவிக்கிறேம். இவைகளுப் பற் றி இன்னுஞ்சன்மார்க்கத்துக்கத்தெத்த போதிகைகளு நீங்களுஞ்சே ர்த்த இத்தடனே அச்சிற்பதிக்கும்படி மிகுந்து வணங்கிக் கேட்கி ம். இப்படிக்கு, சுண்டிக்குழியிவிருக்கும் குருகுலத்தவர்களில் மெய்க்கிறிஸ்தவ

தோமிஸ் பவுல், வே. விறுகித்தம்பி.

To the Editor of the Morning Star.

I beg to transcribe the following lines to show the Etymology of the word "News," in the hope that the readers of Newspapers will be gratified to learn the derivation thereof.

The word "News" is not derived as many suppose from the adjective "new," but from a practice that obtained in News papers of an early date, of prefixing to the title the letters expressive of the four cardinal points, thus:-

Meaning that their intelligence was derived from "all quarters of the globe." This must be allowed to be at least Yours very truly, an ingenious Etymology. JUVINIS DISCIPULUS. Jaffna, 31st May, 1844.

அறிவித்தல்.

தஅரசு சம். ஆண்டில் நடப்பிக்கப்படும் பொது ச்சொந்தையுள்ள வேலேக்கு இதின் பின்னுற் சொல்ல ப்படுகிற சாமான்களேக் கொடுக்கப் பிறிபமுள்ளபே ர்களிடம் ஏசன்றுத் துரையவர்கள் வருகிற ஆனி மா தம், எ. திகதி வரைக்கும் புறப்போசல் வாங்குவா செண்ற இத்தால் அறிவிக்கப்படுகுது.

மாமுருகைக் கல்லு சுட்டு நேல்ல தண்ணீர் விட்டுப் பூர்ப்பித்த சுண்ணும்பு—இது செவில் இஞ்சினீர்க்குத த்தில் அல்லது சேதாரி எதொருஇடத்தில் அல்லது இ தன் பின் குற் காண்கிற தெருக்கள் கில இடங்களிற் கொடுக்கலாம். பாழீப்பாணத்திலும் மற்றாம் ஒவ் வொரு தெருக்களிற் பலபல இடங்களிலும் ஒப்புவி க்கிற சுண்ணும்பு இன்ன விஸிக்குக் கொடுப்பதென் அம் தெருவில் இத்தினயாங் கட்டையிற் கொடுக்கிற தென்றும் காட்டி எழுதியிருக்கவேண்டிய துடிவ்வா மல் விஃப் பருவம் வுசலொன் அக்கு இன்ன தென் அ ங் காணவேணும்.

சங்கானத்தெரு—மல்லாகத்தெரு—சாவ

கச்சேரித்தொரு —வட்டுக்கோட்டைத்தொரு —பரித்தித் துறையிற்றெரு

மணல் — மண்ணித்தவேம) வுசுலொன்று ணல், பாலியாற்று மணல் (ජ්ජුන් කී

புகும்பெட்டி அதின் மாதிரி—கறண்டகக்குட்டா ண் ஆட்டுக்காற்குட்டான் — இருத்தலொன்று க்கு விலு.

இரும்பு நல்ல இரும்பு—இதின் பின்னுற் கண்டுட ழுதியிருக்கிறமாதிரிப்பட்டது - அகலச் சலாகை முத்திரையுள்ள து அல்ல து வாய்ச்சுவெட்டுள்ள சுலாகையாயீச் சதோக்கம்பி மேற்கொண்ட அ டையாளமுள்ளது—காயீப்பிரும்பு சதோக்கம் பி தொண்டே மாதிரியான கம்பியுள்ள தும் இதின் விலே இருத்த வொன்றுக்கு இன்ன தென்று—

குளே சுண்ணும்பு சிப்பீச் சுண்ணும்பு —வுசலொன் அந்கு வில —

வீடுமுக்கை ஒடு — வடக்கத்தை ஒடு — அஇ. அங் குலத்துக்குக் குறையாத நீளங்கொண்டதும் அகன்ற புறத்தில், கூ. அங்குலமும் ஒடுக்கப்புற த்தில், ரு. அங்குவமுங்கொண்ட நல்லாய்வெந் த ஓடாயிருக்கவேனும். தக்கு விடை

தட்டை ஒரி தளுவிசைமர்திரியான து — கு. அங்கு ல நீனம், சு. அங்குல அகலம், க. அங். கணம், டு. அங். 6ளம், ச. அங். அகலம் ஒன்றேழுக்கா ல் அங். கணங்கொண்டது. நல்லாயீச் சுட்டு இந ர்த்தியான மாதிரிகொண்டது, த ச்கு. வில — செங்கல் அ.-ம். அங். நீளம், டு. அங். அகலம், உடு. அங். கணம். கூ. அங். நீளம், சஇ அங். அகலம், உ. அட். கேனும், அ. அங். 6ளேம், சு. அட். அகல ம், கணு. அங். கணம், தாப்பரவாய் அரிபட்டு ந வ்வாய்ச் சுடுபட்ட தமான கல்லு, த க்கு விவ-சுண்ணும்பு தவிரை மூற்றாஞ் சாமாவீகள் இஞ்சினீர்

க்கு தத்தில் ஒப்புவிக்க விலேகண் டிருக்கவேணும். யாழ்ப்பாணம் கச்சேரியில் தஅராசுச. இல் வைகர பொதம், கை தகதி. E. H. SMEDLEY, எகிஸ் தந்து ஏசன்று.

அறிவித்தல்.

சிவியாதெருவிலளத் திலிருந்து பறங்கித்தெருவிற் குதத்துக்கு வண்டிலால் உப்பு எடுத்துக்கொண்டு போய் ஒப்புவிக்சப் பிரியமுள்ளபேர்களிடம் இந்த மு. எ திகதியாகிய வெள்ளிக்கிழமை பின்னேரம்,ஈ மணிமட்டுக்கு ஏசன் அத் துரையவர்கள் புறப்போச ல் வாங்குவாரெண்றித்தால் அறிவிக்கப்படுகுது.

யாழ்ப்பாணம் கச்சேரியில் தஅரசசம். இ. ஆ E. H. SMEDLEY, னி மாதம் க திகதி. எகிஸ்தந்து ஏசன்று.